

Ez a novella az írói fantázia terméke. Mint ilyen, mentes a jó- vagy rosszindulatú tervezéstől, sok helyen távol esik a személyes véleményemtől, a szereplők szavai nem egyeznek meg az én gondolataimmal.

Mivel általunk ismert szereplőkkel dolgozom (akiknek a felbukkanása teljesen esetleges, gyakorlatilag "ki jut éppen eszembe- kinek tudok elég középföldi nevet alkotni" módon működik) de egy meglehetősen extrém helyzetben és elég távoli időben, az ott betöltött sorsuk és cselekedeteik egyáltalán nincsenek összhangban azzal, hogy én mit gondolok, mi lesz velük ennyi idő múlva. A benne egyes személyekről írtak sem felelnek meg feltétlenül az én véleményemnek (bár van ahol igen), hanem a többi szereplő véleményének tükröződése.

A novella tehát nem "társadalom"kritika, nem is allegória, hanem "just for fun" egy nem túl igényes íromány 20 évvel idősebb MTT-s szereplőkkel, ami a Falu című film hatására született.

Az alapötletéről (ez nincs kifejtve benne és nem poén, hanem alapvetés, úgyhogy aki nem látta a filmet annak elmondom itt. Ha meg akar lepődni a filmen ne olvasson tovább, de a novellát se olvassa el)

Adva van néhány a világtól és civilizációtól megcsömörlött egyén, aki hiába várt egy rendesebb apokalipszisre, hogy új társadalmat építsen (van ám ilyen ötletem is, amiben mi építünk ki egy elég virulens kis civilizációt egy harmadik világháború után, szintén just for fun, nagyon vicces az is.

Majd ha akarjátok megírom vagy elmesélem) ezért aztán vett egy igen nagy területet egy hegységben valahol, kinevezte rezervátumnak (vagy akár kísérleti területnek) és ennek a közepén felépítette a Falut - jelen esetben Esgalmart, hogy kialakítson egy jobb, bűnmentes társadalmat.

Megalkotta hozzá a legendát is - ez egy falu a harmadkor közepén valahol az Bakacsinerdőben.

Az erdőben Dol Guldur orkjai és egyéb félelmetes lények tanyáznak, ezért oda belépni tilos.

(hogy ezt alátámasszák, időnként orknak beöltözve riogatják a Falu beavatatlan lakóit, azaz a saját gyerekeiket akik itt születtek vagy nagyon fiatalon érkeztek ide.)

Ez a dolog működik is, egész sokáig, csak aztán egyszer...

(a verses mottó egy MAGUS szabálykönyvből származik, Dequator Marses: A téboly litániái, részlet)

A novellában szereplő nevek magyarázata:

Esgalmar – Jelentése kb. „rejtett város” a 2004-es (Velem II) MTT táborban így hívták a helyszínt IN-ben, ahova a Dágor Bragolch után menekültek a népek.

Atta: Annyit jelent quenyául, hogy „Kettő”

Belnir: Gandalf (a 2009-es IN-es neve alapján)

Alewian: Alew

Nólindir: Julcsi (idén Irrian volt a neve), eredetileg azonban Nólindir volt a fórumos nickje

Laurelen: Lau vagy Szozsi (Idei táborban Beomóna)

Tulconar: Ratzkha (a 2009-es tábori INes neve alapján)

Bombadil Toma: Leguánember/ Ádám (2008-as tábori szerepe alapján)

Aranymag: Ryana (ő sosem alakított Aranymagot tudtommal, de hát Aranymag Bombadil párja..)

Thorongil: III. Aragorn (ő csak a tavalyi táborban volt, de a nevét nem tartottam szerencsésnek megtartani)

Róka: Fq (Orsie szokta Foxnak hívni, hát innen)

Öröktábor

E-nek. Nászajándékul.

*„Ha este lobot vet a vérszínű Hold
S hallgatag árnyak sóbaja lebben,
Nyomorod, panaszkod mind sírva dalold
Baljóslatu órán, szárnyaszegetten*

*S ha lankad a hangod, fogyóban erőd,
S néma marad a Hold, a kegyetlen,
Már tudni fogod, hogy nincs sok időd,
Mert eljövök érted, kard a kezemben...”*

A koranyári erdő illata erőteljes volt, érezni lehetett benne a növekedést, az életet. A friss-zöld levelek között átsütött a napfény. Valahonnan a lombok közül madárdal hallatszott.

A hegyre jövet tett egy kitérőt az Északi Órhely felé. Amit látott, elszomorította. Az őrség engedett a napsütésnek, a fiatal önkéntesek a torony és a palánk tövében üldögéltek, fegyvereik összevisszaságban heverték mindenfelé. A kószák behúzódtak a toronyba, de a kihallatszó horkolás nem hagyott kétséget afelől, hogy mivel foglalatostkodnak.

Éppen ideje lesz rájuk ijeszteni egy kicsit. Persze a többiek nem értettek vele egyet, így nem lehet akciózni, mondták, azt meg kell tervezni, mondták. A fiatalok meg lassan el is felejtették, hogy miért nem szabad az erdőbe menni. De ha hirtelen egy ork jelenik meg Esgalmar mellett, ami láthatóan kikerülte az öröket, annak meglesz az eredménye.

Sokáig tartott amíg minden embert elkerülve felmászott a hegyoldalba. De sikerült, itt volt, kedvező célpontok pár száz lépésnyire voltak, egy csapat lányka gallyat szedett az erdő szélén, néhány fiatal – engedély nélkül – szalagokat kötött az Emlékek Fájára. Ők kifejezetten megérdemelnék, ha rájuk ijesztene. Átöltözik, aztán lassan indulhat is a dolog. Vacsorára otthon lesz.

Miután kisminkelte magát és felvette a páncélt, rájött, és várta a kedvező alkalmat, amikor megfelelően ijesztően tud megjelenni, de biztonságos távolságra, hogy ne tudják megfogni. A páncélban rettentően melegnek tűnt a júniusi napsütés.

- Nahát!- hallotta a háta mögül a hangocskát, miközben avarral takarta be a civil ruháját. Döbbenet fordult meg.

A kislány a naiv gyermeki bátorsággal nézett rá. Morgott egyet-kettőt, meglóbálta a nehéz szabályját, de a gyerek nem lépett hátrébb.

- Te nem is vagy ork! Láttam amikor feltetted a fejedre a maszkot! Hogy fognak nevetni a többiek!

Az ork döbbenet nézte. Ártatlan kék szemek, vörös-arany haj... Ez Julcsi lánya.

Miért nem más? Miért nem egy csúnyább gyerek? Vagy legalább egy fiú? Az ork a lelke mélyén sokkal többre becsülte a nőket, mint a férfiakat.

Újra ráfordult a lányra, de az ránevetett.

- Nem is vagy ijesztő! Abbahagyhatnád, tudom, hogy nem vagy ork. Nem ork vagy hanem... - és kimondta a nevet. Az ork felhördült.

- De ne félj, nem mondom el senkinek, csak a legjobb barátainknak, és ők tudnak titkot tartani. Itt vannak nem messze, éppen szedret szedünk.

Az ork még mindig nem tudta, mit tegyen.

- Vagy inkább... - a lányka láthatóan nem fogta fel, mekkora veszélyben van és mi forog kockán. Az orknak más sem járt a fejében. Ha a gyerek beszél, mindennek vége.

Aztán a lányka elindult. Azonnal utánalépett és elkapta a nyakát. Érezte, ahogy levegőt vesz, hogy sikoltson, nagy, bőrkesztyűs kezét rátapasztotta a gyerek arcára. Az rúgkapálni kezdett, de az ork

nem törődött vele. Lenézve a hegyoldalon észrevette a többi szederszedőt. Messze voltak, alig látszottak ki a bokrok közül. Még nem vették észre. Félve szorította meg jobban a lány arcát. Az hirtelen remegni és abbahagyta a kapálózást.

Ébred! Ébredj! Tűz van! Vész van! Vér van! Ébredj! Ébredj!

Esgalmar népe riadtan csődült össze a kürt szavára. Rögtön látszott, hogy nem a szokásos riadóról van szó, nem orkokat láttak, hiszen nem voltak kószák a faluban. A főtér üres volt, csak Kürt Tornyanál állt egy kis csoport: a Bölcsék és az Atya.

A négy nemzetség felsorakozott mire elhallgatott a kürt. Voltak, akik sugdolóztak, mások a köpenyeiket igazgatták.

Ankalimon, vagy ahogy újabban az ifjak hívták – az Atya – végignézett a négy évszak színeibe öltözött népén. Hátrasímította erősen őszülő haját, és beszélni kezdett:

- Esgalmar népe! Van valaki, aki nincs közöttünk! Nólindir kislánya, Silme eltűnt ma reggel. Minden eddigi keresésünk sikertelen volt. Kérlek titeket, ha tudtok róla bármit is, mondjátok el nekünk. -

Mindenki hallgatott.

- Ha most nem is jut eszetekbe semmi, bármikor később is elmondhatjátok. A Tanácssteremben mindig lesz valaki a Bölcsék közül. Most térjete vissza a nemzetségi gyülekezőhelyetekre, és folytassátok a munkát! Ne feledjétek, hamarosan elérkezik a nyári napforduló és a nagy ünnepség!

* * *

Egy erdővel borított hegység mélyén találták a Bölcsék a völgyet, amely mindentől kellő távolságra feküdt ahhoz, hogy békében letelepedhessenek. A fiatalok sok történetet hallottak az Alapítás előtti időkből, ezek Homályról és erőszakról szóltak, félelemről és menekülésről. Dol Guldur sötétsége megmérgezte az egész erdőt, s ahol egykor Yavanna és Manwe teremtményei éltek a maguk természetes és alapvetően békés rendje szerint az ősi fák tövében, most megjelentek a gonosz teremtményei. Veszélyes volt az erdőbe lépni ezekben az időkben, mi sem bizonyította ezt jobban a négy évvel korábbi warg támadásnál és az időről időre felbukkanó orkoknál (sőt, félve suttozták, hogy egyszer egy sárkányt is láttak az egyik szurdokban).

A völgy szerencsésen távol esett Dol Guldurtól, az erdő egy még viszonylag békés szegletében. Eredetileg füves-fás mező volt, amit egy bővizű patak táplált, amely délről észak felé folyt. A déli részt eleinte Forrásvidéknek nevezték. Noha a patak, amit hol Zúgónak, hol Zubogónak, sőt, időnként a völgyzugolyi folyó után Kis-Bruinnenek neveztek, nem a völgyben eredt, ezen a területen, ahol egy természetes tavacska is volt, sok forrás vize csatlakozott hozzá. Az északi véget Szurdoknak hívták, de a völgy legvége tiltott terület volt, a Bölcsék kőtörzsokat emeltek és túskebozótot telepítettek ide, hogy semmi be ne jöhessen.

A völgy középső, legszelesebb részén, egy kis dombon alapították meg Esgalmart. Eleinte apró falucska volt, de ahogy a népesség növekedett, úgy nőtt vele a falu is, a régi házak köré újak épültek, a kis műhelyek helyett pedig nagyok. Mostanra termőföldek, veteményeskertek és legelők vették körül a falut, keleten és nyugaton a völgy határáig, északon és délen pedig több, mint félnapi járóföldre. A patak vizét több helyen felduzzasztották a faludomb és a szomszédos dombok közén, a malom, a kallómalom és halastavak részére.

A közösséget, amikor már elég sokan voltak, az évszakok szerint négy nemzetségbe osztották, eredetileg az adott évszakban az adott nemzetség felelt a felmerülő munkákért és a völgy védelméért, ez a rend hamar felbomlott. A nemzetségek viszont megmaradtak. A völgy védelmét az Alapítókól és az alapítás előtt született gyermekeikből verbuvált kószák adták, az egyéb munkákat – kivéve az olyan nagyokat, mint az aratás, amiben az egész falu részt vett – a hol rendeknek, hol céheknek nevezett foglalkozás szerint alakult közösségek. Voltak többek között

kovácsok, ácsok, borkészítők, molnárok és pékek, pásztorok, és persze a kószákkal együttműködve és utánpótlásukat adva a harcosok.

Atta alapításakor és azóta is sokan átköltöztek az új faluba, ezért néhány épület Esgalmarban elhagyatottan állt, de a többséget – tágas egyszintes gerenda- és vályogházakat egymás között felosztva népesítették be a nemzetségek.

Esgalmar vezetői háza a maga két szintjével és a kő alapjaival kiemelkedett az apró dombra épült falu faházai közül, a völgy legnagyobb épülete volt. Még a kicsit távolabb álló vízimalomnál is nagyobb.

Már erősen alkonyodott, amikor a tizenöt éves forma fiú kissé félve kopogtatott a tanácsterem ajtaján. Bentről vita hallatszott.

- Biztosan van megoldás... Nem rúghatjuk fel az egészséget emiatt!

- Hagyd már a sablonszövegeidet Alyr! Inkább menj és kerítsd elő Felagundot meg a rohadt kószáit!

A fiú éppen másodszorra akart kopogni amikor felpattant az ajtó és elrohant mellette egy nagydarab férfi. Alig ismerte fel benne a Kis Tündejáték íróját, Alyrt.

A nyitott ajtón nyílásán át belátott a terembe. Többen álltak, köztük a magas Belnir, vagy az örökké sálat viselő Alewian. Az Atya és még néhányan nyugodtabb arccal ültek, láthatóan nem először éltek át hasonlót.

- Hát te? Ki vagy? Gyere beljebb! – egy női hang szólította meg, melynek kedvessége meglepetésként hatott a fiúra korábbi vita után. Tétován beljebb lépett. A nők, vagyishogy úrhölgyek, ahogy szólítani illett őket jobb oldalt ültek és Nólindir vigasztalták, aki fehér arccal ült és igyekezett visszatartani a könnyeit. Most nem illett rá a Jégszemű név, mert szemei vörösek voltak. A legtöbbször ismerte, itt volt Narbeleth a Könnyűléptű és Milendoria a Tündérszív, aki megszólította az imént. Mindenki a fiúra nézett, végül az Atya szólította meg.

- Estel fia vagy, ugye? Mi a neved?

- Eldarion. Eldarion a Nyár nemzetségéből.

- És mit szeretnél mondani ezen a kései órán?

- Azt hiszem, tudom, hogy merre lehet Silme...

Nólindir felkapta a fejét és kis híján felugrott, de Ankalimon intésére visszafogták.

- És merre láttad utoljára?

- Hát... a fánál. A nagy fánál ahol a tündéknek szoktunk tisztelegni. Arra mentek szedret szedni... Mi néhányan az Őrségből elkísértük őket az erdő széléig, de azt mondták, nem mennek beljebb...

- A Béke Tisztásán az Emlékek Fájánál? De hiszen az az erdőben van.

Nólindir nem bírta tovább és közbekiabált

– És mért csak most szólsz?! Hiszen a Nap is lement már!

- Én... sajnálom, én csak... én szóval féltem, mert nem szabad az erdőbe menni és mi mégis...

- Semmi baj, fiam, kivételesen megbocsátunk amiért bementél az erdőbe, de miért tettél ilyet?

- Én... szóval...

- Van egy bátorságpróbájuk – szólt közbe Belnir – aki éjszaka el mer menni az Emlékek Fájához, anélkül, hogy futna, és visszahozza a nappal rákötött szalagot, azt bátornak tekintik és beveszik a csapatukba. Azt hiszem a Tavaszéktól indult el, de már mindegyik nemzetségben divat lett. Szóltam már erről a nemzetségfőknek, de reméltem, hogy nem lesz baj.

- Hah, jellemző, nekünk bezzeg nem szólsz. És lám máris baj lett belőle, ki tudja nem hozták-e nyakunkra az orkokat vagy a wargokat! – szólt közbe Alewian.

- Kérlek, nyugodjatok meg. Azt kell látnotok, hogy ez a probléma most fontosabb, mint a bátorságpróbák ügye. Köszönöm, Eldarion, hogy elmondtad ezt nekünk. Térj vissza most a nemzetségedhez.

A fiú elindult kifelé, miközben az Atya intézkedni kezdett.

- Szóljatok Felagundnak és a felderítőknek! Ti pedig készüljétek, holnap ellátogatunk Attába és a remetékhez is, hátha tudnak valamit.

Nem ment azonnal a nemzetsége közösségi házába. Az Ősz nemzetség házai felé ment, és időnként körülnézett, hogy nem vette-e észre valaki.

Megállt a lányok fürdőháza mögött, az ablakok fénykörén kívül, és várt. Nem sok látszott az odabent történő dolgokból, de amennyi látszott, az épp elég volt ahhoz, hogy ne tudja róla levenni a szemét.

Aztán bejött a fürdőbe az akit várt. Nemigen látta a függönyöktől, de azonnal felismerte.

Sóhajtott egyet.

Egyszer csak lépéseket hallott. El akart rejtőzni, de egy pillanatig tétovázott. Elkésett.

Egy felnőtt közelgett. Eldarion igyekezett kitalálni valami magyarázatot, bármit, ami okot adhatna arra, hogy mit keres egy másik nemzetség fürdőháza mögött. Semmi nem jutott eszébe. A felnőtt odaért hozzá. Sokkal kevésbé tűnt feldúltnak, mint amikor a Tanácsteremből kirohant.

- Én, én csak én, én én... - kezdte Eldarion.

- Csss... meghallják. – szólt rá a másik. – Azt pedig nem szeretnéd, gondolom.

- De... szóval... én csak... semmi rosszat... – mondta Eldarion immár halkabban.

- Gondoltam. Emlékezz vissza, hogy Beren is épp így ismerte meg Lúthient.

- Én... ő...

A felnőtt az ablak felé fordult. Felismerte a lányt.

- Tündérszív lánya, hm? Hajaj, megértelek. Amíg fel nem nőtt, nem hittem, hogy van szebb nő az anyjánál. Nagy fába vágta a fejszédet, de végül is Berennek is sikerült... No hát sok szerencsét, engem azt hiszem már várnak.

És otthagya.

* * *

-Van valami fejlemény?

A Tél nemzetség egyik apró lakóházába több mint tízen zsúfolódtak össze és várták az új híreket a két Bölcestől.

- Estel fia jelentkezett, lehet, hogy segített valamit, de nem vagyok benne biztos. – mondta Ery.

- Én azért reménykedem. A kószák már ma este elkezdik kutatni a nyomokat, és holnap Attába megyünk. – szólt Alyr.

- Pedig holnapra áthívtam Annisékat ebédre – vágott bele Raby, a Széphajú. – Meg Eryéket is.

- Majd ellesszünk hárman, meg a gyerekek – mondta Annis, a Csillagszem.

- Jó persze, nem is azért mondtam, csak... Jövő héttől már a Napfordulóra fogunk készülni és megint nem lesz idő... és olyan jól elterveztem már, van friss cseresznye is, meg minden.

- Ez vis maior, ahogy a númenoriak mondanák. – mondta Ery. Majd körülnézett. Látta, hogy csak felnőttek, azaz szervezők vannak a közelében. Lehalkította a hangját – És attól tartok, hamarosan egy nagyarányú ork támadást kell elviselnünk. De még semmi sem biztos... Csak a kismadarak csiripelték...

- Gondolod, hogy... - kezdte Raby, de ekkor belépett Lainor, a kisebbik fia, és csodálkozva nézte ezt a kései népes vendégséget.

- Gondolom, hogy sikerrel fogunk járni. – mondta Ery. – Holnap indulunk, de szerintem csak két nap múlva érünk vissza. A remetéket is meglátogatjuk. Meg Bombadilt is.

- Bombadilt? – Lainor szemei elkerekedtek.

- Bizony őt, - vette át a szót az apja. – jóval bölcsebb dolog volna ha többet látogatnátok, ahelyett, hogy a Bakacsinerdőbe járkáltok fagyöngyért. Arról nem is beszélve, hogy őt meglátogatni sem veszélytelen. Még kutyái is vannak...

- Kutyák? Olyanok, mint a wargok? Akkor ne menjetek oda.

- Annyira azért nem veszélyesek. De meglátod majd, ha meglátogatod. – mosolyodott el Alyr.

Atta, vagy teljes nevén Esgalmar Atta fiatalabb és kisebb település volt Nagy Esgalmarnál (egyres Bölcsék igyekeztek meghonosítani a szebben hangzó Ó-Esgalmart, de sikertelenül). Az alapításának pontos körülményeit kevesen ismerték és még kevesebbet emlegették, mert nem szolgált volna az ifjak épülésére.

Történt ugyanis, hogy több Bölcs olyannyira összeveszett az Atyával, hogy nem voltak hajlandók tovább Esgalmarban maradni. Végül Tulconar és Felagund kőszakapitány vezetésével alapítottak egy másik falut a völgy végében, a termőföldek túlsó oldalán. Az ifjak mindebből annyit tudtak, hogy Tulconar és népe, az újonnan, a többi nemzetség tagjaiból alakult Csillag nemzetség elköltözik Esgalmarból, mert Tulconar túl szűknek találta a falut. Hamarosan gyümölcsösöket ültettek és méhkasokat állítottak fel az új falu szélén. Míg Esgalmart, ami a völgy közepén álló dombocskára épült, gabonaföldek, zöldségeskertek és legelők vették körül, az elkeskenyedő, végül sziklafalban végződő déli végben hosszan elnyúló Atta a finomságokra helyezte a hangsúlyt. Mézesgyümölcsös süteményeiket hónapokig emlegették. A két falu közötti állandó kapcsolatot Léli, a kereskedő jelentette, aki kis szamaras kordéján általában lisztet vitt Attába és gyümölcsöket, lekvárokat, mézet hozott visszafelé. A nagyobb ünnepek idején gyümölcsbort is szállított, bár az alkoholfogyasztást hivatalosan egyik faluban sem nézték jó szemmel.

A két falu immár nyolc éve állt egymás mellett, időről időre közös ünnepeket rendeztek, de a lakók ritkán találkoztak egymással. Felmerült, hogy közös tanács vezetni őket, de rövidesen kiderült, hogy több attai továbbra sem hajlandó az Atya főségét elfogadni, így ez nem valósult meg.

Esgalmar Bölcsseit nyolc kőszá kísértte a félnapos kanyargós sétán szántóföldeken, gyümölcsösökön és ligeteken át vezető úton. Délben elhaladtak az egyik első emlékmű előtt, amit a völgyben Atta alapítása után felállítottak. *„Ez a jel pont félúton van Esgalmar és Atta között. Ne csüggedj, vándor, célhoz érsz! Állították: Belnir, Ery és Alyr”*

Dél után valamivel értek az Attai Hármassforráshoz, ahol Tulconar várta őket két kísérővel.

- Legyetek üdvözölve kies falunkban! Tudjuk milyen ügyben jöttetek, kérlek gyertek velem.

A gerendákból ácsolt nagycsarnokba vezette őket, aminek gondosan bezárta az ajtaját.

- Mindig is mondtam, hogy baj lesz ebből a Bakacsinerdős dologból.

- Miért gondolod, hogy ebből lett a baj? – kérdezte Ankalimon.

- Ha nincsenek orkok, sosem kezdenek ilyen bátorságpróbákra járni.

- Ha nincsenek orkok, mi tartaná itt őket? – replikázott Alyr. – Szerintem inkább pont hogy túlrégén voltak már itt az orkok.

- Új támadást akartok?

- Már ideje lenne... Mikor is volt az utolsó, ami nem egy jelzés vagy furcsa nyom volt? Tavaly? – mondta Belnir.

- Tavaly előtt... De az sem volt túl sok. A wargok után nem sokkal nem akartunk nagy felhajtást. – mondta Ery. – Így is isteni szerencse volt, hogy azt a támadást túléltek.

- És csak ezért jöttetek?

- Nem. Tegnap azt a hírt kaptuk, hogy az Emlékek Fájánál látták utoljára a kislányt. Kérdezzetek körbe amilyen gyorsan csak lehet. Innen rövidebb út visz oda.

- Még mindig azt hiszed, hogy a főnököm vagy?

- Ratz... izé Tulconar, ezt már megbeszéltük. Nólindir lánya amúgyis fontosabb a személyes ellentéteinknél. A remetéket is körbekérdezzük.

- És gondolom utána szeretnétek itt aludni.

- Ha lehet... Ámbár van egy kis tervünk ma éjszakára... - mondta Ery.

- Van akit szívesen látok... - mondta Tulconar sokat sejtetően. – És van aki itt is lakik, legalábbis elvileg... - fordult Felagund felé.

* * *

A remeték hivatalosan Attához tartoztak, gyakorlatilag mégsem. A völgy déli határát jelző sziklafal és tövében lévő tó és a falu utolsó házai között többé-kevésbé rendben tartott erdős-dombos terület feküdt. Ide költöztek azok, akik még az attai közösséget is terhesnek találták. A fák alatt apró házakat építettek, ezekben éltek. A völgy fiataljai gyakran találtak ki róluk történeteket, hol szerelmes, hol rémmeséket, különösen az egészen a hegyre költözött Bombadilról (annak ellenére, hogy felesége, Aranymag az attai közösség közismert tagja volt).

Az Attához legközelebb élő remetét – a háta mögött – Boszorkánynak hívták. Időnként rá is szolgált a nevére, öntörvényű volt és cinikus, és az egyenességre nevelt ifjak nemigen tudtak mit kezdeni vele. Atta mellett élt egy kis kunyhóban, elvileg elzártságban, gyakorlatilag sokakkal tartotta a kapcsolatot.

- Hogy láttam-e valamit? Nem, nem hinném. Senki gyereket nem láttam erre. Nemigen mernek erre kószálni, mert időnként rájuk ijesztek.

- És nem akarsz visszaköltözni valamelyik faluba? Ahogy látom egy ideje nincs bajod az emberekkel.

- Éppen azért nincs, mert elég messze vannak. Ha beköltözöm a faluba, megint velem fogja megvarratni mindenki az összes elborult ruhaötletét meg jelmezét, meg tudjam is én, micsodáját. Ezért aztán semmi időm nem marad megalkotni a saját elborult ruhaötleteimet. Így viszont némileg tartanak tőlem, és nem követelnek, hanem kérnek.

- A jelmezről jut eszembe, hamarosan lesz itt némi rajtaütés. Természetesen teljesen váratlanul fog érni minket. – mondta Ery.

- Sebaj, engem az orkok sosem találnak meg, hiszen jól elrejt engem ez a ház. Nameg a nevemben is benne van, hogy Rejtőző... Eddig sem volt probléma ebből, ezután sem lesz.

Esgaltól kilépve Bombadil háza felé indultak. Ő volt az egyetlen, aki az erdőben élt, felesége Aranymag amellet, gyakran bejárt Attába, és időnként Esgalmarban is felbukkant. Bombadil ritkán került szem elé, de ahányszor megtette, mindig mosolyt csalt az emberek arcára. Az ünnepeken állandó meghívott és gyakori vendég volt gitárjával együtt.

- Hejhó halihó! Mi szél hozott titeket erre? Talán baj van az ünnepséggel? – köszöntötte a Bölcseket. – Térjete be egy délutáni teára!

- Megköszönjük. – mondta az Atya.

Az apró ház teljesen megtelt a jövevényekkel, és hamarosan a hangjukkal is. Bombadilnál nehéz volt nem vidámnak lenni. Egy hatalmas tál erdei mogyorót kaptak, aminek nagy kedvvel estek neki. Mire felforrat az első adag víz a kandalló tüze fölé akasztott bográcsban, Aranymag is visszaérkezett egy tál cseresznyével.

- Na tessék, ennyi magas rangú vendég és te csak magokkal eteted őket. – mondta férjének, majd a Bölcsekhez fordult – tudom ám, hogy csak a kaja miatt jöttetek! Azt akarjátok, hogy még vékonyabb legyek?

- Dehogyan! Ámbár Tomára talán ráférne egy kis... - kezdte Belnir, de Aranymag közbeavatott:

- Eszedbe ne jusson! Ő így jó, ahogy van!

Később komolyabb témákra terelődött a szó.

- Nem láttam semmit sajnos, csak egyszer mozdultam ki az utóbbi napokban, egészen fent jártam a hegyoldalban ezért a tavaszi mogyoróért. Ami a terveteket illeti, csak szóljatok, ha szükség van egy erős hangra.

- Tényleg, ha már hang... A kutyák?

- Megvannak mind, most együtt a felső háznál, de Diót és Mogyorót visszahozom majd ide. Kellenek majd a többiek?

- Nem fognak ártani, az biztos...

Estére járt, mire a Bölcsek némileg csalódottan és fáradtan visszatértek Attába. Külön házakban kaptak szállást kettesével-hármasával, öten azonban nem mentek aludni. Két kószával leültek a falu szélére beszélgetni.

- Én továbbra sem tartom olyan jó ötletnek ezt. Egyszerűen ki kellene hirdetni, és rábeszélni őket, hogy ne csinálják. – mondta Belnir.

- Nem hallgatnának ránk. – így Felagund. Pontosan tudta mit beszél, a tizenhárom éves fia kezdte utolérni lázadásban tizenöt éves lányát.
- Mi több, azt hinnék rólunk, hogy gyávák vagyunk utánuk menni. – mondta Alyr
- Dehogy! És ha megtiltanánk azzal csak kívánatosabbá tennénk. – válaszolt Belnir
- A rábeszélés meg egyik fülükön be, a másikon ki... Hatástalan.
- Hát nekem eddig bevált.
- Mert még kicsik a gyerekeid... Majd ha feljebb nőnek, megtudod...
- Bah.
- Lassan indulni kellene. – szólalt meg újra Felagund.
- Azért velünk tartasz? – kérdezte Belnirt Ery, aki eddig hümmögve hallgatott mögöttük.
- Hát persze, még azt hinnék, gyáva vagyok! Hehe...

* * *

A félhold fénye halvány derengésbe vonta a Béke Tisztását, aminek a szélén a két fiú álldogált. Felnéztek a csillagokra – a tündék csillagaira – de azok hidegen ragyogtak az égen. Az egyik fiú előrelépett egyet. Igazuk volt az idősebbeknek. Az utolsó húsz lépés a legnehezebb. Igaz, hogy a tündék megáldották a helyet, de állítólag idáig vonszolták a wargok a fiút a Nyár nemzetéből, akinek a nevét nem szeretik kiejteni. Itt is temették el a fa tövében később, amikor a kószák megölték a wargokat, távol azoktól, akik betegségben haltak meg, vagy akiknek csak jelezték a sírját, mert elnyelte őket a Bakacsinerdő.

Lépett még egyet. Újra körülnézett. Az égen nem látszott egyetlen ismert csillagkép sem, mintha egy idegen, ellenséges világba lépett volna be.

Amikor mögötte a másik fiú elindult, összerendezte a lépései zajára.

A fát nézte, arra koncentrált, az évszázados tölgy nyugalmából próbált erőt meríteni. Elérte a tisztás közepét. Eszébe jutott, milyen jó célpontot nyújthatnak a holdfényben. Ha az orkok nem is lőnek olyan jól, háromszor is próbálkozhatnak, mire a fiúk elérik az erdő szélét. Ha pedig wargok...

A fiú nyelt egyet és megtorpant. Úgy érezte, görcsbe rándultak az izmai, mozdulni sem tud. Kisebbség volt még amikor a támadás történt, nemigen emlékezett másra, csak a halott állatokra a hóban, a temérdek vérre, és a wargok koponyáira amik a vezetői házban voltak kiállítva. Látott egy-két sebhelyet is, amit a harapásuk okozott, de nem félt túlságosan. Eddig.

Tisztán látta maga előtt az állatokat, ahogy a szegény fiút vonszolják és marcangolják. Sokan voltak és erősek, fogaikról véres nyál csöpögött a fűre. Már várta, mikor villannak fel a könnyörtelen szemek az erdő szélén és a fatörzs mellett.

Amikor egy hirtelen szellő megborzolva a fák leveleit, a kis híján felkiáltott, és majdnem elfutott. Aztán látta, hogy a másik fiú megelőzte már két lépéssel is.

Erőt vett magán, szemét a fára szegezte, és folytatta az útját.

Hatalmas, erős, barátságos fa, rajta az áhított szalag, amit nappal kötöttek rá. Persze, nappal könnyű volt, sokan jöttek a szalagokat feltenni, nemigen kellett félniük, mert az orkok nem szeretik a napfényt. De most nem volt fény.

A terebélyes lombot nézte. Hatalmas, erős fa... De mi van, ha nem is barátságos? Lehetséges, hogy ez nem is fa, hanem egy huorn? A Bölcsék szerint a környező erdőkben sok huorn élt, éppen emiatt rejtették ide Esgalmart. Lehet, hogy rossz felé indultak, és ez egy nagyon hasonló fa, de igazából csak arra vár, hogy közelebb érjenek, és kinyúljon értük hatalmas ágaival. Lehet, hogy nem is a szél borzolva a leveleket, csak a várakozástól remegtek meg az ágai?

Otthon, de még az erdő szélén, indulás előtt is kinevette volna ezeket a gondolatokat, itt azonban nem volt kedve nevetni.

Futni lett volna kedve, hazafutni és elrejtőzni az erdő rémei előtt.

Egyszer csak ott állt karnyújtásnyira a fától. Nem lőtték le, nem falták fel, itt állt, és már csak pár perc és megszerezheti a jelet, hogy van olyan bátor, mint bármelyik rendes legény a faluban. A másik fiú nem sokkal mögötte járt.

A fa kérge megnyugtatóan szilárd volt a tenyere alatt. Közelebb lépett, hogy helyet keressen a mászáshoz, amikor a fa kinyúlt, elkapta a csuklóját és magához rántotta. Valami sikolyszerű hang tört elő a fiú torkából, de nem volt ereje ellenállni. Visszatört a csuklója és a földre kényszerült a fájdalomtól. Hallotta, hogy a másik fiú futni próbál, de aztán halk puffanások után elhallgatott a lépési zaja, amiből úgy sejtette, nem sokáig juthatott.

Kapkodva szedte a levegőt, és várta a véget.

Aztán megszólalt egy hang a füle mellett:

- És ti lennétek olyan bátrak? Egy félvak, sánta ork csecsemő elbánná veletek. Talpra! –

Felrántották. Lassan kitisztult a tudata, felismerte a hangot, rájött, hogy nem a fa ága kapta el, hanem a kózsák kapitányának, Felagundnak a keze, és akik körülötte állnak, azok Bölcsök és kózsák. Orkok, wargok, huornok sehol.

Ettől annyira megkönnyebbült, hogy szinte felnevetett. Aztán Felagund csavart egyet a karján, hogy felálljon, és inkább nem nevetett.

Lassan jöttek kifelé az erdőből. Őt a másik fiúval két kósza fogta közre, előttük Alys és Belnir ment.

Felagund és még hárman előresiettek és eltűntek.

A másik fiú halkán megszólalt.

- Te is úgy megijedtél?

- Hát huh... aha...

- Amikor megindultak, azt hittem ez egy troll, vagy nem tudom – a fiú arra gondolt, mekkora szerencse, hogy a trollok pont nem jutottak eszébe. Még pont ez hiányzott volna. A másik folytatta – Aztán persze nem troll volt. Azt hiszem Alys úr gáncsolt el amikor futottam, és gyomron is ütött vagy rúgott. De mégis jó volt, mert már tudtam, hogy nem trollok.

A fiú válaszolni akar, de a kósza, egy Thorongil nevű rájuk szólt:

- Azt hiszitek, most már minden jól megy? Hogy szerencse, hogy megtaláltunk titeket? Törvényt szegtetek és a Bölcsök mérgesek. Kezdhettek igazán félni.

Az erdő szélén ott várta őket Felagund, Ery és két kósza, meg egy csoportba terelve, tépázottan és sápadtan a többiek, akik a bátorságpróbára indultakat várták.

- Kicsit megijedtek, azt hiszem. – köszöntötte Ery az érkezőket. – Viszont kezdhettek gondolkodni egy megfelelően látványos és elrettentő büntetésen.

* * *

A kalodának még friss faillata volt. De ez volt az egyetlen pozitívum, ami a fiúnak eszébe jutott. Még senkit sem zártak kalodába Attában, és Esgalmarban is csak egy volt kitéve a főterre – jórészt üresen. Most viszont kénytelenek voltak újakat készíttetni, hogy mindenkinek jusson. Egymásnak háttal voltak körbeállítva, felettük messziről látható tengvákkaal kiírva a bűnük és a büntetésük.

A Bölcsök a kalodák felállítására és az ítélethirdetés miatt összehívott falugyűlés után visszaindultak Esgalmarba, közrefogva a két fiút, aki onnan jött el az erdő szélére.

Csöndben vonultak, a fiúk szürke, fáradt, a Bölcsök komor arccal. Lassan haladtak, de mire Esgalmarba értek, álltak a kalodák.

A kalodáknál Icke várta őket, szürke bölcs-köpenye alatt feketét viselt – Esgalmarban egyetlenként.

- Üdvözlöm, fiatalok, vár titeket az új párnátok. Titeket, vének, meg a régi. Lehet, hogy kicsit dohos, de ennél biztosan kényelmesebb.

- Mi is örülünk, hogy látunk... Történt valami amíg nem voltunk itt?

- Született valami kisbárány és a lányok egyfolytában tutujgatják. Más semmi. Sajnos.

Tehát nem került elő a kislány, annak ellenére, hogy aznap, amikor a Bölcsék Attába mentek, minden nemzetség váltott csoportokban kutatta át a környező erdőket. A kószák pedig hiába kutatták át az Emlékek Fájának környékét, semmi nyomát nem találták.

Amint beértek a vezetői házba, az Atya a többiek felé fordult.

- Nincs más hátra, szólni kell a Harmadiknak, most már amúgyis aktuális a negyedévi szállítmány érkezése. Ha a külsők sem tudnak róla, akkor nem tudom, mit tegyünk. Félek, hogy elragadta egy farkas vagy elvadult kutya. Ki is most a soros a találkozóban?

A gyilkos tette fel a kezét.

* * *

A Harmadik remete elméletileg a legmagasabb hegy sziklás oldalában élt, teljes magányban, és csak ritkán jött le Esgalmarba.

Valójában az egyetlen volt a külvilágból, aki a völgygel tartotta a kapcsolatot. Mindenki más a külvilágban úgy tudta, hogy egykori gyártelep volt itt az erdőben, elhagyatott és veszélyes, ráadásul magánterület. Több, mint egy napig tartott az út a Harmadik házához Esgalmarból. Át as völgyön, szurdokokon, bozótoson, gondozatlan erdőn. Aki nem ismerte a rejtett ösvényeket, könnyen eltévedt vagy elakadt. Egy sziklával és csenevész fákkal borított hegyoldalon találkoztak.

- Nocsak Dreamer, mintha híztál volna. – köszöntötte a gyilkos.

- Nem hinném, de legyen igazad. Te viszont még mindig jó erőben vagy. Láttalak a minap kora reggel azzal a zsákkal. Azt hittem erre jössz, de aztán elfordultál.

- Hm. Nem gondoltam volna, hogy itt leszel. Elhoztál mindent?

- Gyógyszer, festék, meg ami még kellett. Na meg ez. – Egy körülbelül méteres csomagot vett elő a többi közül. Kicsomagolta.

- Tessék, egy eredeti tao, vagy hogy hívják, rendesen harci, erős pengével, ahogy Felagund kérte. A szablya tompán csillogott a nap fényében. A gyilkos kézbe vette, megforgatta.

- Jó nehéz. Azért egy fényezés ráfér majd.

A Harmadik megvonta a vállát. Összepakoltak ketten a nagy hátizsákba. A szablya még mindig a gyilkos kezében volt.

- Jó kis kard ez, egyre jobban tetszik.

- Most indulnom kell, négy hónap múlva találkozunk – a másik bólogatott, miközben a szablyával játszott - Ha meg annyira tetszik az a kard, szerzek neked is egyet.

- Á, nem kell, amúgy sem tudnék mit kezdeni vele.

- Azt hittem, tudsz vele bánni.

- Az még menne, de tudod, görbe kardot csak az orkok használnak. – kezét fogtak, a Harmadik indulni készült.

- Tényleg... El is felejtettem. Csak az orkok... - mondta, és hátat fordított a gyilkosnak. Nem is hallotta a lesújtó pengét.

A másik megrugdosta a testet, hogy lássa, van-e még benne élet, aztán törölgetni kezdte a pengét, igyekezett tudomást se, venni az idegességtől remegő kezéről.

Hosszú időbe telt mire eltakarított minden nyomot, a testet ideiglenesen elrejtette, de tudta, hogy éjszaka még vissza kell jönnie, hogy elássa.

Amikor a kislány meghalt a kezei között, kis híján berohant a faluba. Rettenetesen érezte magát, nem is akarta bántani, végkép nem akarta megölni, de annyira rettegett, hogy leleplezi, hogy túlságosan megszorította. Valahol a lelke mélyén érezte, hogy ez talán túl erős, de jogosnak gondolta. Egy ötéves kedvéért húsz év munkáját félredobni... Nem, azt nem lehet.

Miközben a testet igyekezett minél messzebb vinni a völgytől, mindennel leszámolt magában. Nem lett volna szabad meghalnia a lánynak, de hát annyian meghalnak a vadonban. Kaphatott volna tüdőgyulladást is. Igen, hiszen olyan kicsi volt és gyenge, télen könnyen megfázhatott és a következő nyarat biztosan nem érte volna meg. Igen.

Sokáig tartott amíg elásta, bőven délre járt, mire visszaért Esgalmarba, de ki tudta magyarázni. Most nem érzett akkora lelkifurdalást, habár sajnálta a földön heverő férfit. De az meglátta őt, és az több, mint veszélyes.

Mire leért a faluba, teljesen megnyugodott, még mosolyogni is tudott. Lerakta a hátizsákját, és megkereste Felagundot. Odaadta neki a csomagot.

- Á, végre! Kár, hogy csak éjszaka tudok majd formázni vele. Gondolom úgy is megnézted, mi a véleményed róla?

- Jó kard. Kipróbáltam.

* * *

- Szóval azt mondta, kiugrik? – kérdezte az Atya.

- Igen. – válaszolta a gyilkos.

- Na de mért? Mért most?

- Azt nem mondta. De szerintem nő van a dologban. Frissen volt borotválva.

- Eh. A nők, mindig csak a nők.

- Ahogy mondod.

- De a cuccokat elhozta?

- Persze. Itt van minden. Még azt is sikerült beszereznie, amit utólag kértünk. Durvábbak lehetünk, mint eddig bármikor.

A Bölcsék lakatra zárt ajtó mögött tanácskoztak. Előttük a durva faasztalokon különféle vegyi anyagok, festékek, nyílhegyek, hajítóbárdok heverték.

- Még mindig semmi hír? – kérdezte Belnir.

Nólintír a fejét rázta. Teljesen összeomlott az elmúlt napok alatt, most is csak tétlenül ült a sarokban. Voltak, akik naponta látogatták, voltak akik nem, de mindenkin látszott, hogy aggódnak érte.

- Még lehet, hogy megkerül a támadás elejéig. A felszereléseket elég jól el lehet rejtteni a hegyen, ha figyelünk akkor ezeket nem fogják megtalálni, és tudjuk folytatni a keresést. – mondta Ery.

- Még mindig olyan nagy támadást terveztek? – kérdezte Ankalimon.

- Minden eddiginél nagyobb. Van puszkaporunk is, új maszkok, új fegyverek...

- És mekkora áldozatokkal?

- A földekben minimális, az állatokat szétkergetjük, esetleg egyet-kettőt lelövünk.

- Az mindenképpen kell – szólt közbe Alyr, miközben az állandóan a nyakában lógó sárkányos nyakláncával babrált – már csak a vér miatt is. És tűz is kell. Valamit fel kell gyújtani.

- Nem lesz az sok, így az ünnepség előtt?

- Legalább lesz mit ünnepelni... - mondta Alyr.

- Nade Alyr, az ünnepség a te ötleted volt anno... - mondta Eruntale.

- Pont ezért fáj, hogy bátorságpróbának használják az Emlékek Fáját.

- Szerintem ez épp a tiszteletük jele. Amúgy is, elég nehéz kiépíteni a tündék tiszteletét úgy, hogy sosem láttak egy tündét sem... Az iskolában folyamatosan kérdezzetnek róluk.

- Nem csak az iskolában. Hmmm...

- Hát... ha tündéket akarnak, adjunk nekik tündéket! – mondta Laurelen.

- Ööö... de mégis hogyan?

- Beöltöztetjük Maglort, meg nem tudom, és odaállítjuk őket az Emlékek Fájához. Este lesz, fáklyák...

- Nem is rossz ötlet! Az ember úgyis azt látja, amit látni akar. – mondta Ery.

- Még ezen gondolkodni kell. Veszélyes lehet. – zárta le az Atya. – A támadáshoz hány ember kell?

- Amennyi csak van. És kell Bombadil is, meg a kutyái. A kószák közül is elkértem jópárat. – mondta Alyr. A völgy térképe fölé hajoltak.

- Azt hiszem az északi lesnél elő kell készíteni egy rajtaütést. Úgy tudom ifjak is vannak beosztva őrségre, úgyhogy nem tűnhetnek csak úgy el az őrok. De ha jól csináljuk, utána már csak menekülni fognak.

- És Atta?

- Atta a támadás második hullámában kerül sorra a távolság miatt. – mondta Ery – Tulconar orkcsapata velünk együtt támad itt még este, és hajnalra igyekszünk átérni oda. A riadó biztosan meg fog előzni.

- Akkor, holnapután kezdjük? – kérdezte Ankalimon.

- Igen. – mondta Ery. Összetekerte a térképet és egy tokba csúsztatta.

- És mivel?

- Félelemkeltéssel.

* * *

A délutáni edzést ezúttal Icke, az Éjszakai Őrség parancsnoka is megnézte. Valamennyi harci ismeretet minden esgalmari fiúnak el kellett sajátítania, de a hetente kétszer megtartott délutáni edzéseket önkéntesen látogathatták. Tanulhattak és gyakorolhattak íjászatot Annis vagy Lyona úrhölgyek vezetésével – ez érthető módon népszerű volt a lányok között is – vagy lándzsa, kard és pajzs használatot, pusztakezes küzdelemmel Felagundtól, Alyrtól és Rodarhtól.

Ezen a napon pusztakezes és fakardos gyakorlás volt, ezt nézte végig Icke, hogy felmérje az Éjszakai Őrség következő generációját. Mindenki kétszeres erőfeszítéssel küzdött, hogy bizonyítsa rátermettségét, a nagy lelkesedésben rögtön az elején eltörtek két fakardot és kis híján az egyik fiú karját is. Hogy az energiákat levezesse, Felagund csoportos erősítést rendelt el, a fekvőtámaszok után öt kör futást a faludomb alatt az Atta felől folyó patak vizéből kialakított halastó körül. Amikor a harmadik körnél egyedül maradt a három felnőtt, sokat mondó pillantást váltottak.

- Most lesz? – kérdezte Alyr

- Bármelyik pillanatban. Remélem még itt lesznek amikor fellobban. – válaszolta Icke.

A fiatalok visszaértek, majd folytatták a kört.

- Mindjárt végeznek – mondta Alyr. De nem lett igaza. A fiatalok megtorpantak a tó túloldalán és hangosan kiáltozva észak felé mutogattak. Erős, fekete füstoszlop emelkedett az északi hegyek fölött.

- Szinte el is felejtettem, milyen jó ez – mondta Icke, és elindult riadóztatni.

. A felderítők elindultak az erdőbe, és rossz híreket hoztak: hatalmas ork csapat táborozik a hegyen túl, és nagyon vadak. Azonnal elrendelték a teljes elsötétítést, nem volt szabad a tűzgyújtás, nehogy a füst felhívja a figyelmüket a falura

Másnapra eltűnt a füstoszlop, de a felderítők még mindig találtak friss nyomokat.

Este halk dobszót hozott a szél, ami hol elhalkult, hol felerősödött.

Négy napig tartott ez az állapot. Ezalatt eluralkodott a völgyön a félelem, minden élelmet elrejtettek, az állatokat összegyűjtötték, amennyit csak tudtak, föld alatti karámokba tereltek. Újra szárnyra kaptak a történetek az orkokról, a Homályról, az eddigi dúlásokról és persze a wargokról is. a környékbeli wargok kisebbek voltak ugyan a történetekben szereplőknél, de nem kevésbé vadak. Az emlegetésükre még a Bölcsék is elkomorodtak.

Négy évvel korábban ugyanis történt valami, amivel nem terveztek a falu alapításakor. A környékbeli erdőben azokban az években a vadászat teljes tiltása miatt felszaporodtak az elvadult, kóbor kutyák, és amikor azon a különösen hosszú és hideg télen végképp nem találtak maguknak enni, megrohanták a völgyet. Senki nem számított erre, akkoriban még nem volt meg az őrségláncolat, sem a riadóztató kürtjel, bár többen észrevették a kutyákat, azok megelőzték őket. Mivel az állatokat mind elrejtették előlük, egy csapat hócsatázó iskolást támadtak meg. Egyiküket elragadták és magukkal hurcolták az erdőbe, az Emlékek Fája alatt tépték szét. Miután végeztek

vele, visszatértek az újabb zsákmányért és ekkor volt a völgy történetének egyetlen igazi, vérre menő csatája Esgalmar házai között. Napokba telt, mire végleg visszaűzték őket az erdőbe, sokan megsebesültek, voltak akik később bele is haltak.

Végül sikerült a kutyák nagy részét levadászni, a maradékot pedig befogni és későbbi támadások idejére megszelídíteni – őket őrizte Bombadil a hegyekben –már csak a hangjuk volt nagy, támadni csak akkor támadtak, ha végleg fenyegetve érezték magukat. De a nagy téli wargtámadás története még sokáig fennmaradt, és bevezették a vészriadó kürtjelét, valamint kiépítették az őrhelyeket.

A Északi Őrhely jó négyórai járásra volt Esgalmartól, nem messze az erdő szélétől. Tíz ember volt beosztva őrségbe, közülük – tanulóyaik részeként – három ifjú. A felnőttek – heten – vegyesen voltak a nemzetségek önkéntesei, az Éjszakai Őrség és a kószák közül.

Az utóbbi napokban keveset aludtak, mert az egyik kószka egészen közel a toronyhoz is talált néhány ork nyomot. Hiába, hogy a Tanács, miután az orkok már négy napja nem adtak jelet magukról, felfüggesztette a riadót és az elsötétítést, a fiatalok még mindig bizonyítani akartak.

Az ifjak voltak a legkialvatlanabbak, eleinte az izgatottságtól, később bizonyításvágyból nem akartak aludni, az erdőt figyelték, és azt, hogy ki alszik el először közülük, kinek lankad a figyelme. A felnőttek megmosolyogták a buzgalmukat, és jutalmul néha teljesen rájuk bízták az őrködést.

Ezen az éjszakán csendes és unalmas volt az erdő, a fiatalok járkáltak a meglehetősen nagy faépítményen, igyekeztek ébren maradni, vagy legalábbis úgy aludni pár percet, hogy a többiek ne vegyék észre.

Így történhetett, hogy csak akkor vették észre az ellenséget, amikor az elkezdett lőni rájuk.

Amikor az első nyilak erős koppanással megálltak a cölöpökben, hirtelen mindenki kiabálni kezdett, és rohángált, a felnőtteket ébresztette, és csak akkor fújták meg a kürtöt, amikor az első gyújtónyilak az építménybe csapódtak.

A tűz gyorsan terjedt, így csak egy-két nyilat tudtak az erdő felé ellőni, amikor az őrség parancsnoka kiadta a visszavonulási parancsot.

Újra megfújták a kürtöt. A riadó végigvisszhangzott a völgyön, egymás után vették át az őrségek. Az erdőből vad dobolás és harsány kürtölés volt a válasz. És wargok vonyítása.

Ébredj! Ébredj! Tűz van! Vész van! Vér van! Ébredj! Ébredj!

Eldarion Esgalmar önkéntes őrségével őrzőrátozott, amikor meghallotta a riadót. Még nem volt elég idős, hogy teljes jogú tagja legyen az őrségnek, de fegyverhordozóként is nagy hasznát vették. Első gondolata a lány volt, a második a falu központjában álló riadókürt. Bár az elsőhöz futott volna szíve szerint, a második felé vitte a lába. Mire odaértek, javában szólt a riadó, mindenki a főtér felé igyekezett, volt, aki már összecsomagolt ruhákkal, volt aki a családtagjai kezét fogta. A Bölcsék közül többen hiányoztak, mert őrségben voltak.

Az Atya azonban nem hiányzott.

- Mindenki vonuljon a szokott búvóhelyére. Az Éjszakai Őrség tagjai menjenek a pajzsokért.

A kavarodás és a hangzavar rövid ideig fokozódott, aztán egyre csöndesedett. A nemzetségek a központi házukba mentek, hogy összekészüljenek.

Eldarion azonban nem ment. Az Éjszakai Őrség raktárához ment, hogy segítsen elővenni a pajzsokat. Az Éjszakai Őrség volt Esgalmar önkéntes polgárőrsége. Kevés tagja volt, jórészt fiatalok, akik nem akartak egész életükben kószák lenni, de fontos volt nekik a falu és a völgy védelme.

- A lándzsákat is! – kiáltotta Icke - Ne feledjétek, nekünk kell feltartani az ellenséget, amíg mindenki el nem rejtőzik a barlangokban! Egyedül az öröket engedhetjük át a pajzsfalon! Indulás! A falu szélén több helyen kihegyezett karók voltak leverve, földből és fából fedezékek építve. Az egyik ilyen fedezék mögé álltak fel, és észak felé figyelték. Eldarion most nagyon sajnálta hogy nem kerítették körül Esgalmart egy palánkfalal, és csak ezek a fedezékek lettek fölépítve.

A mintegy harminc ór mellé majdnem annyi fiatal maradt, akik még nem érték el a tizenhat éves korhatárt, így nem lehettek teljes tagok.

Először a korábbi gyűléshez képest csend volt.

Aztán hirtelen lángok bukkantak fel a távolban, és gyorsan közeledtek. Az őrknek semmi jele.

Aztán hangokat is hallottak. Dobok, kürtök, kiáltások, egyre erősebben. A támadók – a tüzek alapján több százan – mindent felgyújtottak, amit értek. A lángok egyre közeledtek, úgy tűnt semmi nem állíthatja meg őket. A fiatalok, bár nem akarták mutatni, egyre jobban féltek.

Icke ekkor kiállt a csapat elé.

- Ne feledjétek az eskütokeket! Ne féljétek a Homályt! Ne rettegjétek az orkokat, mert bár torzak, és vadak, de a szívük gyenge és sötét! Ne feledjétek: Kard vagyok a sötétségben! A falak őre vagyok!

- Néhányan tétován utána ismételték az eskü kezdetét. A fellobbanó tüzek fénye és a dobszó pokoli háttérrel adott szavaihoz.

- A tűz vagyok, amely elűzi a hideget! –

Ezt már többen mondták utána.

- A fény, amely elhozza a hajnalt! A kürt, amely felébreszti az alvókat!

Mostmár mindenki csatlakozott, az utolsó szavakat együtt ordították a közeledő ellenség felé:

- A pajzs, amely az emberek birodalmát védelmezi. Az Éjjeli Őrségnek ajánlom életemet és becsületemet a mai éjszakára és mindegyikre, amely ezután következik!

A pajzsokat felemelték, az íjak megfeszültek. Várták az orkokat.

Helyettük azonban a menekülő örök bukkantak fel először. A vezetőjük Ickéhez lépett.

- Nagyon sokan vannak, kicsit mi is megpörkölődtünk. Más már nincsen kint, indulhatunk.

Ekkor harsány kiáltozással orkok jelentek meg az őrlámpások fénykörében. Nyilakat lőttek az örök felé, de elvétették a célt.

- Fegyvert szegezz! Ha közelebb jönnek, visszaverjük őket, csak aztán vonulunk el! – mondta a parancsnok.

Egy ideig nem jöttek újabbak, aztán hirtelen sok fáklya lobbant fel az út mellett, fényük fegyvereken csillant. A tüzek lobogó fényében kirajzolódtak az orkok körvonalai. Újabb nyilak, hajítódárdák és hajítóbárdok érkeztek a támadók felől, de vagy célt tévesztettek, vagy megakadtak a pajzsokban.

- Íjászok! Lőjétek a fáklyásokra! Feszít! Ereszt! Vesszőt! Feszít! Ereszt!

Az örökkel együtt mintegy húsz íjász lőtte ki a vesszőit, a fáklyás orkok egymás után dőltek ki, a fáklyáik kialudtak. A második sortűz után eloltogatták őket. A nyilak is megritkultak.

- Visszavonulás! Pajzsfal! Hátrálás a főtér felé!

Elindultak, miközben a hangok alapján a falu körül egyre több ork gyűlt össze és egyre több dolog kapott lángra.

Az Éjszakai Őrség tagjai mindig a legközelebbi nemzetség rejtékhelyére mentek be támadás esetén. Az északi oldalhoz legközelebb az Ősz nemzetség barlangjai voltak.

Amikor Eldarion rájött, hogy ez mit jelent számára, elmosolyodott magában, leeresztette az eddig kezében tartott tartalék nyilakat, a tegez leért a földre, és a következő lépésnél elbotlott a szíjban.

Később úgy emlékezett vissza, hogy valószínűleg ez mentette meg az életét.

Néhány ork ugyanis a házak között lopakodva megkerülte őket és hirtelen rájuk rontott. A megbotló Eldariont így csak fellökte az egyik, miközben lerohanta.

Az alakzat egy pillanat felbomlott, a nagy testű orkok szétlökdösték az Őrség tagjait, az egyik majdnem kettévágta ellenfele pajzsát, egy másik egy hatalmas bunkóval többeket leverte a lábukról. Ekkor Icke ugrott közéjük, karddal a kezében, őt követték az északi őrtorony kőszái. Kardjuk, lándzsájuk fel-felvillant a tüzek fényében, ahogy az ellenséggel vívtak. Két orkot megöltek, mire az Éjszakai Őrség zárta a pajzsfalat és lándzsát szegezett. Az ellenség megfutamodott.

Innen gond nélkül elérték a domb alatt húzódó tágas rejtett pincéket, vagy ahogy egymás közt hívták őket – a barlangokat.

Amikor az összes ór elrejtőzött, az egyik halott ork felült és levette zárt sisakját. Alyr némileg kisminkelt arca bukkant elő a sisak alól.

- Hát, ez tetszett.

- Ugye mondtam, hogy megéri gyakorolni a páros formákat. – mondta Felagund, a másik halott ork. – Most vagy egy évig a kószák hősiességéről fognak beszélni.

* * *

A faludomb és a környező dombok számos barlang bejáratát rejtették. A legelsőre egy kút fúrásakor találtak rá, még az Alapítás idején, és amikor orkok rohanták meg a völgyet, hamar rájöttek, milyen hasznosak is ezek a barlangok. Némi átalakítás és a bejáratok változatos elrejtése után tágas és jól szellőző menedékekké váltak, ahova a falu teljes lakossága elrejtőzhetett, de még némi élelmet és néhány állatot is ide rejthettek veszély esetén. Az orkok feldúlhatták a házakat, fel is gyűjthették őket – habár a teljes falut egyszer sem sikerült – a nép biztonságban tudta kivárni a veszély elmúltát. Az Alapítók bölcsességét az is bizonyította, hogy eddig egyszer sem talált rá az Ellenség a menedékek bejáratára.

Eldarion vágyakozva figyelte szíve hölgyét, aki Tündérszív és más nők társaságában beszélgetéssel ütötte el az időt amit a barlangokban kell töltenie. Azon gondolkodott, más fiúk miért tudnak odamenni a lányokhoz beszélgetni, miért jut eszükbe mindig valami frappáns válasz, miért tudják magukra vonni a figyelmet. Aztán csak rátámasztotta az állát a magas pajzsra és a lányt figyelte. Ahogy néz, ahogy beszél, ahogy nevet.

Úgy érezte, a világnak kell megfordulnia ahhoz, hogy közelebb kerülhessen hozzá.

Eközben Esgalmarban felkelt a nap. Orkok dúlták fel a házakat, kidöntöttek egy-két fát, a berendezési tárgyakat szétszórták a házak között. Alyr, Alew, Felagund és Ery a központi téren ültek a Kürt dobogóján, ami köré a falugyűléseket szokták összehívni. A sisakjuk és fegyvereik mellettük heverték és vizet ittak egy bőrtömlőből.

- Nem lennék ork, az tuti. – mondta Alew – ez a víz már most poshadt ebben a tömlőben.

- Nagyobb bajod sose legyen. Amúgy a kószák sem ittak ennél frissebbet. – válaszolt Felagund.

- Poshadt vagy sem, szerintem bőven megéri ez a hangulat. Itt ülünk a pusztulás közepén, körülöttünk égő házak füstje, és beborít a pernye. Határozottan tetszik. Olyan igazi. – mondta Alyr.

- Jó hogy mondd, fordul a szél. Ellenőrizni kell, nehogy belekapjon a tűz valami másba is.

Tegnap este már így is felgyulladt a fele szalmabáb. – mondta Ery és elkezdte összeszedni a fegyvereit.

- Ez a szalmabábos megoldás tetszett. Kinek az ötlete volt? – kérdezte Felagund.

- Nem tudom már. Én félttem tőle egy kicsit, de bejött. Most már legalább van mire lőni az íjászoknak.

- Na jó, én is megyek, kösz a poshadt vizet Felagund, élmény volt inni belőle. Asszem kifosztok egy-két házat, hogy teljes legyen az élmény. – mondta Alew.

Pár percig csendben ültek a deszkákon és a füst kavargását nézték.

- Egy páros forma? – kérdezte Felagund.

- Most?

- Mire Attába érünk, fáradtabb leszel. Jobb ha most gyakorlunk, ennek jól kell mennie.

- Hát jó. Viszont akkor az oda illőt gyakoroljuk. Legyel kószák kapitánya. Én majd leszek ork vezér.

Alyr felkötötte az alkarvédőjét és kihúzta a széles ork kardot. Lement mély állásba és várt.

Felagund előkereste az egyenes kardot és felállt.

- Na támadj.

A fiú, aki egy napig kalodában volt, most egy kihegyezett karóval a kezében nézte a távolból felszálló füstöt.

- Legalább lándzsáink lennének, mint az Éjszakai Őrségnek. Vagy valami. – mondta a társának, aki mellette állt. Mire az válaszolhatott volna, Tulconar bukkant fel mellettük, az egyetlen az egész Völgyben, akinek görbe kardja volt. Kivonta és felemelte.

- Ne féljete! Amíg a Nap az égen ragyog, Szauron kutyaí az árnyékban lapítanak! Ha ugyan Esgalmarban nem verték őket szét! Estére elkészülnek a bővített rejtekek, és semmire nem fognak menni!

Ekkor, mintegy válaszként a falu határában felvonyítottak a wargok.

A fiúk, és a többi önkéntes őrséget alkotó összerendeztek és összetömörültek. Az első alak, akit megláttak, mégsem warg volt, még csak nem is ork. Kószák közeledtek futva. Ruhájuk megszagatva, de láthatóan egyikük sem volt sebesült. Amint meglátták az Attai önkéntes őrség tagjait, lassítottak. Felagund állt az élre, és köszöntötte Tulconart.

- Üdv néked, Atta és az attaiak vezetője! Nem kell félnetek, mi törtünk rájuk, ezért volt a hangzavar. Elmenekültek, mert gyengék a napfényben. De félek, estére visszatérnek.

- Addigra meg lesz oldva a rejtekhelyek problémája. Viszont a Remetét lehet, hogy figyelmeztetni kellene.

- Már szóltunk nekik.

* * *

Egyedül volt, amikor bekopogott a Boszorkány kunyhójába.

- Hát elkezdte? – mondta Esgal amikor végignézett rajta.

- El bizony. Teljes csinnadrattával, tűzzel és vérrel.

- Tűz és vér, mi? Nagyon vicces.

- He?

- Á mindegy, Martin, tudod. Szóval meneküljek el előletek?

- Tudhatnád, hogy az orkok veszélyesek.

- Szóltok Bombadilnak meg Dreamernek is?

- Bombadilnak épp most szólnak. Dreamer meg kilépett.

- Mit nem mondsz? Miért?

- Állítólag valami nő miatt.

- Nő miatt? Alig hiszem, elég sokat beszélgettünk, és Amival épp most kezdtek megint rendesebben összejönni, ő meg attai.

- Tényleg? Furcsa. Még akkor mondták, amikor elküldte az újabb szállítmányt a múlt héten.

- Ki mondta?

- Hát aki átvette a szállítmányt. A Róka.

- Szóval efkú? – Esgal meglepetten nézett föl. A másik megérezte, hogy túl sokat mondott.

- Szóval. Bejössz akkor a rejtekhelyre?

- Még meglátom. Lehet, hogy azt mondom, hogy elbújtam az erdőben. Ki tudja, talán meg is teszem.

- Hát, te tudod...

A gyilkos, amikor már elég messze volt a kunyhótól, földhöz vágta a sisakját és belerúgott. Túl sokat mondott. És Esgal nem olyan, aki ne járna utána a dolognak. Ha fölmege a Harmadik remete házához, neki vége.

Sürgősen ki kell köszörsülnie a kardját.

* * *

Az attai rejtekhelyek nem voltak olyan tágasak, mint az esgalmariaiak. Kicsik voltak és füstösek, félig kőbe, félig földbe vájva a hegy oldalában. Harmadik napja szorongtak az odúkban, amikor Felagund feleségének minden halk utasítása ellenére – legnagyobb bánatára sajnos nem csitíthatta őket énekléssel - a fiatalok kezdtek elveszíteni a türelmüket. Kintről már nem hallatszott semmilyen zaj, se wargok, se orkok, se egyéb lények.

Ketten szöktek ki végül azok közül, akik a Béke Tisztásáig ellopakodtak.

Az egyik fiú, Pipacs (nem ez volt a neve, hanem Peregrin, de addig csúfolták, amíg rajtaragadt) pont az volt, akit Felagund fogott meg az Emlékek Fájánál.

Miután látták a falu füstölgő romjait, a másik fiú, Halbarad, vissza akart menni, de Pipacs rábeszélte, hogy nézzék meg, a Boszorkány valóban jóban van-e a wargokkal, ahogy ezt egyes rossz nyelvek állították a faluban.

Lassan másztak fölfelé a fás ösvényen, minden neszre összerézzenve. A késő délután nap fénye ferdén sütött a fák lombja alá, messzire elláttak.

A Boszorkány kunyhója egy kis tisztáson állt, előtte állt a nő, seprűvel a kezében.

- Te, ez nem is olyan öreg boszorkány, sőt tök jól néz ki...- súgta Halbarad, amikor megzörrent a bozót tőlük tíz lépésre. Ijedten lapultak a földre, amikor meglátták, hogy a zajt csapó lény egy ork, ráadásul hatalmas szablyával a kezében. A tisztásra lépve egy pillanatig a nőre nézett, aztán kényelmes léptekkel elindult felé.

- Két napja várlak. – mondta az.

- A szálakat el kell varrni. – mondta az ork. Pipacsnak kikerekedett a szeme fektében. Az ork emberi hangon beszélt, ráadásul ismerte ezt a hangot valahonnan...

- Mi lett volna, ha azonnal elindulok a hegyre, a wargokkal nem törődve? Vagy, ha nem jövök rá?

- Akkor útközben török rád. De tudtam, hogy nem kockáztatsz, megvárod amíg visszavonjuk a wargokat Atta mellé. Figyeltelek. Sajnálom. – három lépésre megállt a Boszorkánytól. Az lassú mozdulatokkal hátrakötötte a haját, miközben a seprűt a vállának támasztotta.

- Tudom, hogy sajnálsz. – mondta aztán – Én is. Nincs más megoldás? Ha kettőnk közt maradna?

- Nem maradna. Ez nem. Te is tudod. – mondta az ork. Mintegy véletlenül leeresztette a kardját.

- Azért örülök, hogy eljöttél. Küldhettél volna mérgezett sütit is. – az ork horkantott egyet. Talán nevetésnek indult, talán nem.

- Ezzel tartozom neked. – mondta.

Az előrelépés és a vágás olyan természetes mozdulatként indult, hogy Pipacs csak akkor vette észre, amikor már majdnem célt ért a penge. Őt biztosan eltalálta volna, de a nő egy hátrahajlással kitért előle, és azonnal vissza is támadott. A fiú most látta csak, hogy nem seprű van nála, hanem bot, és szoknya helyett valami bőszárú nadrágot visel.

A bot az ork karvértjén csattant, aztán védte a kard újabb csapását. Forgácsok pattantak le róla, de kitartott.

A Boszorkány hátralépett, a bot egyik végét fogta, hogy kihasználja a hosszát. Az ork úgy tűnt nem jött zavarba ettől. Újabb és újabb támadásokat indított, lábat söpört, folyamatos hátrálásra kényszerítve ellenfelét. De az nem tört meg, lecsapott a bottal, majd a hátralépő ork után szúrt, elérve a homlokát.

Az ork felhördült a sebtől, felütötte a botot, és szúrt. A bot körívesen lecsapott a csuklójára, hangosan csattant az alkarvérten, eltérítve az eredeti irányból. A kard visszafordult, és újra fennakadt a boton, de a vasalt csizma elérte a nő sípcsontját. A Boszorkány elejtette a botját és felbukott.

Egy pillanatig úgy tűnt, hogy a harc véget ért, az ork felemelte a kardját, hogy lesújtson, de ellenfele kigördült oldalra és felugrott. A gyomorvágás teljesen váratlanul érte az orkot, de nem tudta eléggé feltartani. A súlypontját hirtelen lesüllyesztve a nő lába felé vágott, aki elugrott előle és oldalra lépve elérte a botja végét.

Teljes testével belefordult a csapásba, a bot bal felől süvítve érte el az orkot, aki a kardjával kivédte, szabad kezével pedig ráfogott a megállított botra. A Boszorkány rúgni akart, de az ork megrántotta a bot végét, így az elvesztette az egyensúlyát egy pillanatra.

Elengedte a botot, hogy hátraléphessen, de elkésett.

A kard átvágta a védekezésre emelt karját, és elérte a nyakát. Megvágta, de nem túl mélyen.

Megpróbált kitérni a következő csapás elől, de a lábai nem engedelmeskedtek.

Futottak. Rohantak le az ösvényen, észre sem véve a fák között átsütő napot. Pipacs a napra nézett, eszébe jutottak a közönyös fényben megcsillanó vércseppek. Túélesen látta maga előtt az utolsó jelenetet. Az ork véres kardját, a Boszorkány csonka kezét, a páfrányok harsányzöld, vércseppekkel beszennyezett levelét.

Futottak. A másik fiú megállt, és egy fának dőlve öklendezni kezdett. Pipacs továbbbrángatta. Nem akart az egészre gondolni, képtelen volt felfogni azt, amit látott, de nem tudott másra gondolni.

Arra, hogy az ork egy perc néma álldogálás után megtörölte a kardját, miközben azt dörmögte, hogy mekkora szerencse, hogy kiélezte.

Arra, ahogy vizet hozott, hogy fellocsolja a tisztás véresebb részeit.

Arra, ahogy felkapta a nőt a vállára és eltűnt vele az erdőben.

Ekkor kezdtek el futni.

Már csillagokat látott, de nem mert megállni. Nem tudta, hogy mi lesz, ha odaérnek a menedékekhez, nem tudott semmit, nem látott semmit, nem hallott semmit. Aztán az az érzése támadt, hogy rossz irányba futnak. Az ösvény nem lefelé, hanem fölfelé vezetett. De nem mert megállni, már azt sem látta, hova lép.

Így futhattak bele egy csapat wargba.

* * *

Thorongil a nyilat szedte ki a wargokból, Felagund és Icke halkán beszéltek.

- A srác azóta se szólalt meg?

- Nem. Ilyen durva sokkot még életemben nem láttam.

- Hát azt hiszem ha, a barátom mellettem hal meg, lehet, hogy én is így ülnék. Vagy még ígybbül.

- Sürgősen társaság kell neki, én azt mondom.

- Páran az Őrségből jelentkeztek, hogy segítenek ápolni. Hősnek tartják. Eldarion a szószólójuk.

- Beszéljük meg a többiekkel.

A kószák, és néhány harciasabb Böles odagyűlt köréjük. Halkan tárgyaltak.

Pipacs ült a halott kutyák mellett, és nézte őket. A másik fiú testét már elvitték. Ha Thorongil és Felagund nem járnak arra, most ő is halott lenne.

Halbaraddal valóban rossz irányba rohantak, felfutottak a hegyoldalba, valahol a patakot is átugorhatták, és a hegyen futottak össze a wargokkal. Azok addig kergették őket amíg egyszer csak a tó feletti magas sziklafal tetejére kerültek. Halbarad észre sem vette a szakadékot, tovább futott, és lezuhant. Odalent a nyári aszály miatt egészen visszahúzódott a víz, a fiú a sziklákra esett. Pipacs az utolsó pillanatban lefékezett, de nem tudta, mit tegyen a vicsorogva közeledő wargokkal szemben.

A két kósza nyíllal és lándzsával rontott az állatokra. Néhányat megöltek, a többi szétszaladt. Aztán felbukkantak a többiek. És köztük Ő. Ott nevetett, evett, ivott velük. Amikor Pipacsra nézett, a fiú úgy érezte, hogy a lelkébe lát, és tudja, hogy kilesték.

Nem a sokk némította el, hanem a rettegés.

* * *

A vezetői ház szokatlanul csendes volt, amikor Eldarion kopogtatott az ajtaján. A Róka nyitott ajtót, komor arccal engedte be.

Az Atya ránézett:

- Hogy van a fiú? Megszólalt már?

- Nem. Pedig igyekszünk elterelni a figyelmét. És nem is eszik. Félünk, hogy meghal...

- Egyáltalán nem eszik? – kérdezte Atyr.

- De, végülis eszik, csak nagyon keveset...

- Még mindig összerezzen a zajokra? – kérdezte Nólindir.

- Igen. Nem tudunk mit csinálni vele. A szüleivel sem beszél. Sőt, amikor az apja szólítja meg, néha akkor is összerezzem...
- Szerintem el kell küldenünk Bombadilhoz. – mondta Belnir. – Ő csak tud rajta segíteni.
- Köszönjük Eldarion, hogy gondját viselitek a kis túlélőknek.
- Bár többet tehetnénk érte. Most már értem, miért olyan szörnyű a háború...
- Amikor a fiú elment, a Bölcsék komoran néztek össze.
- Tényleg Bombadil a legjobb ötlet? – kérdezte az Atya.
- Bombadilnak kutyái vannak, ne feledjük. – mondta Ery.
- Tényleg, ez igaz. Ezen gondolkodni kell még. – mondta Belnir. – És az ünnepség?
- Tényleg, az ünnepség, Lau?
- Hát, nos. Megnéztük mink van raktáron, meg miket kaptunk most, ez alapján simán össze tudunk hozni akár három tündét is, fénnel meg mindennel. Megfelelő előkészítéssel csodálatos Nyárközép Ünnepét tarthatunk.
- A műsorok meg már majdnem mind készen is vannak – mondta Narbeleth.
- Hát jó. Akkor keressetek önkéntes tündéket.

A Nyár nemzetség házai Esgalmar keleti felén voltak, a közösségi ház úgy volt megépítve, hogy minden reggel beragyogja a felkelő Nap fénye.

Most azonban sötét volt, csak néhány mécses világított. Pipacs a tornácon állt és nézte az éjszakát. Szerette a sötétet, szerette a csillagokat. Az Emlékek Fájára és az ott történetekre emlékeztették. Amikor még nem volt vér. Amikor még minden rendben volt.

A napfényel más volt a helyzet. Laurelin gyümölcse ugyanúgy ontotta a fényt, ugyanúgy érlelte a megmaradt növényeket, ugyanolyan egykedvűen világította meg a cseresznyéket, mint a Boszorkány vérét a tisztáson.

És Pipacs gyűlölte ezért.

Lépéseket hallott.

Eldarion közeledett egy lámpással a kezében, jókedvűnek tűnt. Ezek szerint megint látta a lányt. Eldarion senkinek nem szólt az érzéseiről, éppen ezért csak az nem tudott róla a nemzetségben, aki nem akart.

- Szervusz! Jó híreim vannak, lehet, hogy Bombadil magához vesz egy kis időre. Ott biztosan meggyógyulsz. – mondta.

Pipacs egykedvűen nézte. Nem tudott elképzelni semmit, ami javíthatna a helyzeten.

- Remélem elkísérhetünk, és akkor teljesíthetjük a másik bátorságpróbát. Tudod, bekopogni a Boszorkányhoz úgy, hogy ne kapjon el. Na gyere, menjünk be...

Nem vette észre, hogy a fiú összerezzent a Boszorkány említésére, és ha lehet még sápadtabb lett a lámpás pislákoló fényében. Nem vette észre, mert a feje tele volt egy lánnyal az Ősz nemzetségből.

De az, aki alig pár lépésről egy ideje már figyelte őket, meglátta.

Most már biztos volt benne, hogy jól hallotta akkor az erdőben. Eleinte kételkedett, mert nem látott senkit a Boszorkány háza körül, és akkor sem, amikor utána átkutatta a kunyhót, nem hagyott-e valamilyen ráutaló jelet. Aztán amikor visszafele sietett és meghallotta a wargokkal harcolók zaját, kezdett el gyanakodni, mert nagyon úgy tűnt, a fiúk futottak valami elől, de egészen mostanáig nem volt benne biztos.

Sokáig ült még a csillagos ég alatt, a tücsköket hallgatva, és azon gondolkodva, mennyi vért kell még ezért a békéért kiontani.

* * *

Az ünnepség rohamosan közeledett, minden nemzetség és minden rend próbálta a saját előadását, egy új színpadot ácsoltak Esgalmar mellett az Emlékek Fájához vezető úton, itt állították fel a pavilonokat is.

A fiatalok a jelmezeket és zászlókat festették, díszletet építettek Attában is. Bár az ünnepség fő eseményei közösek voltak, Atta megülte a saját ünnepségét is, ami a falu alapításáról emlékezett meg. Tulconar szerette volna, ha úgy áll egymással szemben, de mégsem ellenségesen a két falu, mint a távoli Gondorban Minas Ithil és Minas Anor, de többszöri próbálkozásra sem sikerült ezt a nézetet meghonosítani. Ebben az évben azonban nem erőltették ezt az irányt. A wargok újabb áldozatára, Halbaradra emlékeztek, minden attai és sok esgalmari is elment a temetésére. Az ünnepség szokatlanul csendesen indult, de az élet – némi almabornak köszönhetően – hamarosan utat tört, a fiatalok, bár nem feledték halott társukat, hamarosan vígan készültek az esgalmari megjelenésükre és a további attai eseményekre. Ezért észre sem vették Eryt amikor elment a falu mellett. Felagund és Angwen viszont utolérte amint rátért a remeték felé vezető ösvényre.

- Hát te? Elegend lett a tömegeből? – kérdezte Felagund.

- Vagy a tömegnek lett elege belőled? – tette hozzá Angwen.

- Éppen csak egy kis természetet szeretnék magam körül. – válaszolt Ery.

- Nem pont a természeted miatt lett elégük belőled? – replikázott Angwen.

- Pont azért jöttem ide, hátha találok egy másikat.

- Na de hová mész igazából? – vágott közbe Felagund.

- Esgalhoz. Van számára egy feladatunk...

- És gondolod elvállalja?

- Miért ne vállalná? Nem nehéz, csak statisztálnia kell...

- Úgy emlékszem nem kifejezetten az a szereplős típus.

- Szerintem ez tetszeni fog neki.

- De mégis mi?

- Ne itt...

Lassan sétáltak át a falut körülvevő termőföldek és gyümölcsösök között, a legelők mellett. A közeli ünnepségről beszélgettek. Amikor elérték az első ligeteket már erősen nyugat felől sütött a Nap. A fák között kanyargó ösvény emelkedni kezdett.

- Most már megtudhatjuk?

- Nincs senki?

- Közel s távol senki.

- Mint tudjátok, idén megjelenik néhány tünde is a megfelelő pillanatban. Ő lenne az egyik...

- Hát végül is... Ötletnek nem rossz...

Lassan közeledtek a kunyhó felé. Az ösvény egy nagy, göcsörtös tölgyfánál elágazott. A fő csapása tovább vezetett egy fahíd és végül Bombadil háza felé, a másik, kisebb ág látszólag eltűnt a bokrok között a hegyoldalban. Erre vették az irányt.

A kökény és csipkebokrok mögött, a fák árnyékában ott állt a Boszorkány háza. Mellette páfrányok és egy kút kávája látszott. Minden csendes volt.

Ahogy közelebb értek, feltűnt a mozdulatlanság.

- Lehet, hogy nincs itt? – szólt Ery – Általában már azt észreveszi, aki átjön a bokrokon.

- Lehet, hogy most nem vette észre. – mondta Felagund. Átsétált a kis tisztáson és bezörgetett az ajtón. Semmi válasz, az ajtó zárva. - Szerintem várjunk egy kicsit.

Egy jó negyedóra múlva már hangosan kezdték hívogatni, mindhiába.

- Nem tetszik ez nekem. Ritkán szokott messzire elmenni, és általában akkor is hagy egy levelet az ajtón vagy valahol.

- És ha lefújta a szél?

- Nem is volt szél az utóbbi napokban. Nézzük csak meg azt a kunyhót.

Ery megrángatta az ajtót, mire az kinyílt. Belépett.

- Ez üres!

- Maradj itt, körbenézünk az erdőben – mondta Felagund.

Ery nekilátott alaposan átvizsgálni a házacskát. Sem a kisebb lakórészen, sem a nagy ablakokkal rendelkező szövőműhelyben nem talált senkit. Felagundék az asztal mellett találtak rá.

- Seholy nem láttuk. Semmi nyom, ami újabb lenne az orkognál és wargognál. Te találtál valamit?

- Láthatóan napok óta nem járt itt senki. Semmi nyoma, hogy hova mehetett. Csak ez. – az asztalra mutatott. Ott különféle írások és rajzok között három szót véstek a fába, láthatóan nagy műgonddal és odafigyeléssel. *Tűz és Vér.*
- Ezt most értenünk kéne? Már azon kívül, hogy a Targaryenek jelmondata, ráadásul latin betűkkel, ami teljesen tilos... - mondta Felagund.
- Nem tudom, de szerintem ez valami üzenet. Kód.
- Abban pedig te vagy a jó...
- Gondolod, hogy ez csak valami játék? Rejtvény? – kérdezte Angwen.
- Nem tudom. De mindenképpen szólni kell a többieknek, hogy eltűnt. És nem verhetjük nagydobra, mert a fiatalok úgy tudják, hogy elrejtőzött Bombadilnál a wargok előtt...

- Láttam a Hold és a Nap első sugarát. Emlékszem a szellőre, aminek csókjára az első virágok kinyíltak az Első Tavaszon...
- A fiatalok lélegzetviesszafojtva hallgatták a tündét.
- Az ünnepség a táncokkal és a felajánlásokkal kezdődött. Minden nemzetség felajánlotta a legszebb műalkotásokat a valáknak és Nyugat minden urának.
- Utána a színi és táncelőadások kezdődtek.
- Az Emlékek Ünnepe volt Esgalmarban az Újév kezdete, ekkor emlékeztek meg Középfölde népeinek harcáról Morgoth ellen, valamint a Falu alapítására és Lothlórien tündéinek segítségére, amit az alapítóknak nyújtottak.
- Ez utóbbi legfontosabb szimbóluma az Emlékek Fája volt, a hely ahol Galadriel tündéi megáldották a völgyet és Esgalmar leendő népét, és kérték a fákat, hogy rejtsek el őket a kutató szemek előtt, és Elbereth-t, hogy tekintsen jó szívvel az itteniekre.
- Az előadások mint mindig, változatosak voltak. Az esgalmariak inkább elgondolkodtatóak, az attaiak inkább szórakoztatóak.
- Eldarion végigizgulva az előadásokat. A Nyár nemzetség volt az utolsó ebben az évben, és ő Beleg Cúthaliont alakította az előadásban, és ez volt élete eddigi legnagyobb szerepe. Persze nem csak magáért izgult, hanem azért is, hogy ne csússzanak bele nagyon az estébe, és a színpadi eseményeket lezáró tánc még látható legyen. Tündérszív és a lánya is szerepelt benne.
- Pipacs egyedül ült a tömeg közepén és igyekezett úgy tenni, mint aki odafigyel és élvezi. Bár mellette ültek a szülei, régi és újabb barátai, úgy érezte, hogy lebonthatatlan kőfal van közöttük és a világ között.
- A Túrin Turambar nagyobb sikert aratott, mint a Nyár nemzetségben bárki várta volna. Eldarion a színpadról lejöve döbbenet hallgatta az éljenzést és a tapsot. Egyértelműen ez a darab nyerte az előadások titkos versenyét.
- Széles mosollyal az arcán huppant le Pipacs mellé, maga mellé téve az íjat, amit a színdarabban is hordozott. A néma fiú másik oldalára a színdarabbeli Túrin ült le. Véletlenül megbökte a kardja tokjával Pipacsot.
- Bocsánat, vigyázz, gonosz penge ez, ártatlanok vérént ontotta... - mondta félig tréfásan. Pipacs ijedten ránézett a kardra és arrébb húzódott.
- A zenészek halkán játszani kezdtek. Kezdődött a tánc.
- Eldarion csendesen figyelt, és amikor a lány is színpadra lépett – mit lépett, ugrott, mit ugrott, repült! – hatalmasat sóhajtott, de észre sem vette.
- Később így szólt halkán Pipacsához.
- Hát látod, ezért hívják Tündérszívnek. Amúgy embernek tűnik, de ilyenkor... - majd később - És a lánya egy hajszállal sincs lemaradva, sőt...
- De Pipacs nem rá figyelt. Észre sem vette a táncosokat. Túrin fekete kardját nézte és a színdarab járt az eszébe.

A tánc után lámpásokkal és fáklyákkal a csillagos ég alatt elindultak az Emlékek Fájához. Ott már várta őket Narbeleth, a Könnyűléptű, hogy két társával eljárja az Emlékek Táncát a tűz körül. Utána az Atya kezdett beszélni az ünnepi máglya mellett állva, de alighogy köszöntötte a Völgy lakóit, halk énekszó hallatszott a fák közül, és felbukkantak a tündék.

Egyikük előlépett a csoportból, hátrahajtotta a csuklyáját és beszélni kezdett.

- Köszöntlek titeket, Esgalmar lakói! Haldír vagyok, Lothlórienből. A csillagok ragyogják be találkozásunk óráját. Ez a szent este felidézi bennem a Korok hajnalát, amikor még csak a csillagok ragyogtak... Láttam a Hold és a Nap első sugarát. Emlékszem a szellőre, aminek csókjára az első virágok kinyíltak az Első Tavazon...

Sok tavasz eltelt már, mióta legutóbb erre jártunk, s látom, nem voltatok télenek. Örült a szívem, amikor láttam a Völgy településeit. Azért jöttünk most ide, hogy megerősítsük Galadriel áldását a Völgy lakóin.

Tudjuk, hogy nehéz napokat éltetek át, hogy orkok és wargok pusztítottak köztetek. De ím tudjátok meg, az orkokat nem sokkal ez előtt Lórien íjásza mind elpusztították.

Most pedig Galadriel úrnő hatalmát hívom erre a helyre. Adjatok helyet szívetekben Earendil fényének!

A tündék letérdeltek a máglya mellé, és halkan dúdolni kezdtek. Eldarion nem értette mit énekelnek, de néha mintha Elbereth nevét hallotta volna ki a furcsa dallamok közül. Aztán a tündék felemelték a karjaikat, és a máglya hirtelen éles fehér fényel fellobbant. A két falu lakói közül többen felkiáltottak meglepetésükben.

Rövid ragyogás után a máglya visszanyerte eredeti fényét, ami szinte sötétnek tetszett a korábbi ragyogáshoz képest. A tündék halkan dúdolva visszaálltak a fa alá.

Eldarion Pipacs felé fordult:

- Láttad ezt? Igazi tünde varázslat!

De Pipacs nem volt mellette. Nem látta sehol.

Pipacs a tömeg szélén az erdőt és Esgalmar távoli házait nézte, mikor a tündék az invitálást kedvesen visszautasítva eltűntek a fák között. Először vissza akart menni a szállásra, de a rá vigyázók azonnal mellette teremtek. Végül maradt, mert látta, hogy szinte szenvednek már attól is, hogy hátat kellett fordítaniuk a tündéknek. A völgy a tündék megjelenése miatt szinte extázisba esett, de távozása miatt kissé csalódott népe elindult visszafelé a faluba.

Pipacs nem volt lenyűgözve, nem érzett semmilyen emelkedettséget. Biztosra vette, hogy a tündék is beöltözött Bölcsék voltak. Úgy érezte, elárulták.

Körülötte semmi nem volt ugyanaz, semmi nem tűnt igazinak. Nem tudta mihez kezdjen.

* * *

Esgalmar könyvtára egy apró épületben volt nem messze a vezetői háztól. Nem sok kötet volt benne, bár minden évben készültek díszes másolatok a Leithian énekből, és más, népszerűbb könyvekből a festők és írók együttműködésével.

Pipacs halkán lépett be, sokáig keresgélt a könyvek között. Végül megtalálta a kicsi fekete kötetet az egyik sor szélén.

Narn i chîn Húrin – állt rajta kopott betűkkel. Leült olvasni.

A fák alatt kellemes hűvös volt. A szél folyamatosan borzolta a fák leveleit, napfény időről időre megvilágította a fák tövében ásott gödröt, és benne a testet.

A gödör fölött állt Tulconar, Ery, Felagund és két kósza.

- Ha esett volna az eső azóta, hogy beásták, sosem találjuk meg. – mondta Felagund.

- Talán jobb is lett volna. Akkor most... - felelte Ery.

- Egy illúzióval több lenne. Annak az illúziójával, hogy minden rendben van és rendben lesz. – mondta Tulconar.

- Nem, ez több annál, hogy „minden rendben lesz”.

- A testtel mi legyen? Ássuk vissza?
- Tudsz jobbat? Szerintem ássuk vissza egyelőre. Aztán majd meglátjuk. Ezt a Tanácsban kell megbeszélni.
- Esgalmar vezetői házának nagyterme tömve volt az emberekkel. A Bölcsék, a nemzetségek vezetői, Atta vezetői, mindenki ott volt, aki csak számított. Még Bombadil is. A hatalmas tömeg ellenére mély volt a csend, amikor az Atya beszélt.
- Hát ez a helyzet. Félek kimondani, de Bombadil vizsgálata megerősítette, amit sejtettünk. Ez gyilkosság.
- De lehet akár vétklen is, nem? – kérdezte a Róka. – Simán lehet, hogy csak megijedt, aki csinálta, és nem jutott jobb eszébe.
- Nem. Véletlenül nem üt senki ekkorát, főleg nem ennyit. – szólt közbe Bombadil.
- Tehát akkor.. tényleg gyilkosság. – mondta Ery. – Ez nagyon rossz hír.
- De ki? És miért? És mikor?
- Az ork támadás idején lehetett. – mondta Alyr. – Akkor mindenki össze-vissza járkált.
- Tehát akkor valaki közülünk? Azt mondod, hogy a gyilkos a Bölcsék közül való? – mondta Angwen.
- Nem. Illetve... lehet. De az a két srác is kiszökött a barlangokból. Ha valaki meg akarta ölni Esgalt, jobb alkalmat nem is találhatott.
- De ki akarta megölni, és miért?
- Lehet, hogy csak ők ketten tudták. Mármint ő és a gyilkos. Bármi lehet, féltékenység, szerelem...
- Meg kell tudnunk, ki volt. Különben nem tudom mi lesz a Völggyel. – mondta az Atya.

Eldarion és barátai edzés után ültek az egyik halastó partján. Jól esett belógatni a lábukat a hűvös vízbe.

- Nem tudom, mi lehet velük. – mondta Eldarion. – Nagyon furán viselkednek. Mindegyikük. Szerintem valami baj van.
- Lehet, hogy visszajönnek az orkok?
- Á, azt nem titkolnák. Akkor riadóztattak volna és kész.
- Na meg – szólt közbe egy másik társa – az orkokat amúgyis megölték a tündék.
- Hát remélem azért előbb-utóbb csak elmondják.
- És Pípacs? Vele mi van?
- Olvas. Egész nap csak olvas. Én nem tudom, mi tetszik neki annyira abban a könyvben.
- Egy csapat lány ment el mögöttük az úton. Eldarion rögtön felkapta a fejét, aztán halk sóhajjal visszaült. A többiek épphogy nem nevettek ki hangosan.
- Hát sosem lépsz már valamit? – kérdezte az egyik idősebb fiú. Magabiztos könnyedséggel beszélt, már két barátnője is volt, és úgy érezte, mindent tud a nőkről.
- Hát a múltkor éppen mögöttem mentem, és...
- És, megszólítottad végre?
- Majdnem! Egészen... majdnem... Tudod ez olyan...
- Tudom, ha csak rád néz, elfelejtesz mindent. Még levegőt venni is.
- Igen... De honnan?
- Meglehetősen feltűnően csinálod. Csoda, ha még nem vette észre.
- Eldarion a vízre bámult. Inkább nem mondott semmit.

Rabyn közelebb tolta a tányért Alyrhoz. Az idegenkedve nézett az ételre. A nyakában lógó sárkánnyal babrált.

- Egyél már!
- De nem vagyok éhes!
- De enni kell!
- Áh...
- Akkor is, ha ez történt! Nem kapjátok el, ha nem eszel.

- Mindegy, hogy elkapjuk-e, teljesen mindegy. Romba döntötte az egészet. Az álmomat, az álmunkat. A terveket, hogy ez egy jobb világ lesz!
- Ne kiabálj, a gyerekek már alszanak.
- Bocsánat. Csak az olyan... Olyan... Nem találok rá szavakat.
- Tudom milyen. Én is itt vagyok az alapítás óta. Nyugodj meg. Elkapjátok. Lehet, hogy ő is rosszul érzi magát.
- Hát az biztos...
- És szerintem meg se fordul a fejében, hogy mit tett ezzel. Ha elkapjátok, azt mondjátok, Szauron megbűvölte és kész... Dol Guldur hatalma vagy amit akartok.
- Gondolod?
- Gondolom. És most egyél.

* * *

A nyomozás csendben folyt le. Átkutatták a Boszorkány konyhóját három részre osztva. A fiókos asztalt Ery, a kályhát és környékét Alyr, az ágyat és a szövőműhelyt Angwen és Laurelen. Nem találtak semmit. Sem szerelmesleveleket, sem semmit ami a gyilkosra utalhatna.

Egyedül a botja hiányzott.

Közben megkezdődtek a temetési előkészületek. Bejelentették a Völgy lakóinak, hogy a Boszorkány fogságba esett és már csak a holttestét találták meg a kőszák. Esgalmar és Atta felbolydult.

A Boszorkányt a konyhája melletti tisztáson tervezték eltemetni.

Előtte átkutatták a tisztást is, de nem találtak semmi nyomot. Bombadil felajánlotta, hogy kutyákkal kutatják át a területet, de nem merték lehozni a kutyákat, féltek, hogy észreveszik az attaiak. Aztán kétnapos eső tette feleslegessé a tervet.

A temetésre még a szemerkélő esőben is sokan eljöttek. Az őrség sorfalat állt, a kórus énekelt, és többen beszédet mondtak.

Eldarion hamar megunt a dolgot, nem történt semmi érdekes, csak énekek és beszédek, amik a Boszorkányt méltatták. Beszéd Tulconartól, beszéd az Atyától, beszéd... már nem figyelt oda, hogy ki beszél.

Bár a felvonulás nagyon ünnepélyes volt, és az időjárás is a hangulatot tükrözte, ez kevés volt ahhoz, hogy sokáig lekösse a figyelmét.

A lányt nézte, aki viszont tényleg szomorúnak tűnt, ahogy anyja mellett állt az esőben.

Eldarion mellett Pipacs állt, néma csendben. Megrázó volt, ahogy újra a tisztásra lépett, először azóta, de talán a sok ember, vagy az énekek miatt kevésbé, mint várta.

Hamarosan már ő is unatkozott, a víztől elnehezült zászlókat nézte, amiket a gyenge szellő alig tudott megbillenteni, egészen addig, amíg meg nem ütötte a fejét az éppen beszédet mondó néhány szava.

- ... és dicsőn harcolt az ork szabályak ellen, de elesett. Biztosan így történt, hiszen sosem adta volna meg magát, nem tűrte az igazságtalanságot. És lám, ezért életével fizetett.

Pipacs körülnézett. Senki nem figyelt fel ezekre a szavakra, csak ő. Ránézett a beszélőre. Persze, hogy ő volt. Már kezdte megszokni a látványát, igyekezett elhíttetni magát, hogy így kellett lennie, de ezek a szavak felélesztették a félelmet.

A Bölcs már másról beszélt, régmúlt időkről, de közben őt nézte. A hangja szomorú volt, de a szeme akár a jég. Pipacs úgy érezte, átszúrja ez a pillantás. Teljesen biztos volt benne, hogy a Bölcs tudja, hogy miért némult el, hogy mit látott ezen a tisztáson. Úgy érezte, teljesen kiszolgáltatott, tehetetlen. Akárkinek kezdene el beszélni, nem hinnének neki, és hamarosan eljönne ő, kard a kezében... Valószínűleg így is el fog jönni érte, amint elhanyagolják a figyelését az esgalhari fiatalok. Túrin jutott eszébe és Glaurung, aki megbűvölte. Aztán a beszélő lehajtott a fejét, a bűbáj megtört.

Pipacs futott.

Az ösvény egyre emelkedett a lába alatt a híd után. Tőle balra a patak csobogott a mélyben, most, az esőtől felduzzadva kisebb folyónak tűnt.

Futás közben letért a Bombadilhoz vezető ösvényről egy keskeny mellékcsapásra. Aztán hirtelen kijutott a sziklafal tetejére. Eredetileg nem akart idejönni, de valahogy erre vitték a lépteit. Most az egész környék egészen más volt, mint akkor.

Lába előtt feküdt az egész Völgy. A távolban Esgalmar dombja, aztán földek, közelebb Atta házai és gyümölcsösei. A juhok és kecskék nem látszottak a páratól a zöld legelőkön. Még felhős éggel, az enyhén szemerkélő esőben is barátságos látvány volt.

Közelebb a ligetek, majd az erdő, eltakarva a Boszorkány házát, és a lábai előtt a sziklató, a Völgy egyetlen természetes tavacska, amit a hegyről lefolyó patakok vájtak maguknak. A Zúgó, amin korábban átkelt, nevéhez méltón zúgva ömlött a tóba. Nem messze a fiútól, egészen magasan a szikláról egy másik kisebb ér, most erősen felduzzadva, szabályosan vízesésként hullott alá a tízembernyi magasból. Egy héttel korábban talán éppen csak a nyoma volt meg, most erős volt és bővizű, a leesett eső nem tudott másként lefolyni a hegyről.

Pipacs egészen közel ment a vízeséshez. Sokáig nézte a lehulló vizet, és lent a zúgókat és a tavat, ami a sok víz hatására most szinte ellepte az akkor csupaszon álló sziklákat és körülfolta a környező fűzfákat is. Itt fent a szakadék szélén sem utalt már semmi a történetekre. Az eső mindent elmosott, a nyomokat, a vért, az állatok is eltűntek. Csak a félelem maradt és a kilátástalanság.

Körülnézett egy megfelelő kő után, de nem talált. Aztán feladta. A gyilkos amúgy is eltüntetné, ha valami árulkodó nyomot hagyna utána.

Kivette a zsebéből a Narn i chin Húrint és letette a patakocska partjára egy páfrány lombja alá.

Aztán lenézett és felsóhajtott.

Amúgyis inkább Nínielként viselkedtem, mint Túrinként – gondolta.

Ugrott.

* * *

Valami nem volt rendben. Valami nagyon nem volt rendben.

A Nyár nemzetség tizennégy és húsz év közötti fiataljai szokásos módon az ifjúsági szobában a tűzhely körül ültek ezen az esős estén, de most nem hangzott sem ének sem hősi történet. A hangulat feszült volt és nyomott.

Eldarion különösen rosszul érezte magát. Felelősnek érezte magát Pipacsért, hiába mondták neki, hogy semmit nem tehetett. Érezte, tudta, hogy ha utána megy, megakadályozhatta volna hogy beleessen a tóba.

Hallgatta a többieket.

- Szerintem Pipacs nem magától halt meg. Ezt nem merik elmondani. – mondta Caltas, a rangidős. Már csak néhány hét hiányzott a felnőtté avatásához.

- Hogy érted, hogy nem magától? – kérdezte egy egészen fiatal fiú.

- Szerintem meg régebben kezdődött. Nem sokkal az ork támadás után. Már akkor furcsán viselkedtek. – mondta egy másik idősebb.

- De hogy értetted, hogy nem magától? – kérdezte a kisfiú újra.

- Úgy, hogy belökte valaki. – mondta Eldarion egyik barátja, aki szintén felelősnek érezte magát egy kicsit.

- Na de ki? Egy ork?

- Hát ez az, hogy ki. Nem tudjuk. De szerintem nem ork. Nem találtunk ork nyomokat. És az a könyvet is széttepte volna.

- Vagy nem. Mert ha nem ork, akkor ki más? Nem lehet, hogy beesett?

- A könyvet meg letette előtte szépen?

Nem messze a Nyár nemzetség házáitól a Bölcsek a tanácssteremben ugyanerről beszélgettek, pattanásig feszült hangulatban.

- Szerintem ott várta az erdőben. – mondta Laurelen.

- Aligha. Nem tudhatta, hogy hirtelen arra megy. Inkább követte. – mondta Ery.

- De miért követte volna? – kérdezte Alyr.

- Nyilván tudott valamit a fiú.

- A fiú, aki teljesen néma. Nem hangzik valami veszélyesen.

- Nem lehet, hogy egyszerűen csak beesett? – kérdezte Belnir.

- És a könyvet meg otthagya? – kérdezte Alew.

- Ez így nem jó. Nem tudunk gondolkodni. Meg kellene nyugodnunk. – mondta Ankalimon.

- Persze, hogy nem tudunk gondolkodni, gyilkos van Esgalmarban! – vágott közbe Idhren.

A gyilkos ült és figyelt. Ideges volt, de mivel mindenki az volt, nem tűnt fel senkinek. Számára teljesen egyértelmű volt, amint meglátta a könyvet, hogy a fiú öngyilkos lett, mert csak ezt az egy kiutat látta maga előtt. Ami azt illeti a temetést megelőző napokban tett is azért, hogy így érezze. Sokszor jelent meg előtte, nézte sokatmondóan, amikor más nem figyelt oda. De ezzel csak annyit akart, hogy a félelem ne múljon a fiúban, és ne merjen megszólalni. Nem gondolt arra, hogy ilyen gyorsan ennyire végzetes hatása lesz. De nem mondatta ki, hogy biztosan öngyilkos lett, mert félt, hogy rá terelődik a figyelem. Igyekezett e felé irányítani a beszélgetést, de hiába. Az viszont mindennél jobban idegesítette, hogy rákennek valamit, amit el se követett.

- Egyszerűen meg kell vizsgálni, hogy ki hol volt, amikor a fiú eltűnt, és könnyen kiderül, ki volt a tettes. – mondta Ery.

A gyilkos kis híján bement, hogy éppen beszédet mondott, de inkább csöndben maradt. Ugyan ki figyelne egy ismeretlen fiúra miközben éppen beszédet mond egy jóbarátja sírjánál?

- Ha az olyan egyszerű lenne. – mondta Alyr. – Egyáltalán mikor tűnt el?

Nem tudták. Senki nem tudta.

- Egyetlen megoldás maradt. Meg kell mondani nekik. Valaki csak látta.

- Megmondani... mindenkinek?

* * *

Az Atya beszéde rövid volt és lényegre törő. Van egy gyilkos, akit Szauron átka sújt. Ő ölte meg Pipacsot, árulta el a Boszorkányt az orkoknak, és lehet, hogy Esgalmart is.

A hír hatására kitört a pánik. Az eddig majdnem testvéri viszonyban élő lakók gyanakodva figyelték egymást. Az Éjszakai Őrség önkéntes őrzőket szervezett, a Bölcsek mindenkit kikérdeztek a Boszorkány halálával kapcsolatban. Mindenki félt az ismeretlentől.

Kivéve a gyilkost.

Miután a nyomozás zsákutcába futott, kezdett némileg megnyugodni. Eddig úgy érezte, csak napok vagy órák hiányoznak, mert valakinek beugrik, hogy ő ment akkor a Boszorkány kunyhója felé, vagy őt nézte ijedten a fiú a temetéskor. De semmi hasonló nem történt.

Egyedül a Pipacsot körülvevő fiúktól tartott. Elvégre hagyhatott valami jelet, vagy viselkedhetett ráutalóan.

Minden lépésüket figyelni akarta, de nem volt könnyű feltűnés nélkül, mindenki gyanús volt, aki egyedül járt.

Aztán rájött a megoldásra.

Belépett az Éjszakai Őrségbe.

* * *

- Semmi nyom sehol. Úgy tűnik nincs tovább. – mondta a gyilkos, annyi csalódottsággal a hangjában, amennyi csak telt tőle.

- Most akkor mi legyen? – kérdezte Ankalimon. – Valamit csak mondanunk kell.

- Szerintem egyelőre semmi. Lehet, hogy ezzel az őrségesdivel ráijesztettünk és elárulja magát. – mondta Ery

- És ha nem?

- Akkor ki kell találnunk valamit. Hogy mégsem közülünk való, csak azt hittük.

- Persze. De én nem tudok nyugodtan aludni, ha tudom, hogy gyilkos van közöttünk.

- És ha tényleg nem közöttünk van? – kérdezte a gyilkos.

- Ezt hogy érted?

- Hát valaki kívülről. Elvégre nem teljesen lehetetlen bejutni. Vagy Dreamer?

- Ez hülyeség. Ha külsős lenne, akkor nem kellett volna megölnie a fiút. Nyilvánvaló, hogy az a szegény gyerek meglátott valamit. – mondta Belnir.

- Oké, csak kérdeztem. És mi van, ha nem árulja el magát?

- Isten ne adja. Azzal örökre megmérgezi Esgalmar levegőjét. – mondta Ery.

A gyilkos nem akarta megmérgezni Esgalmar levegőjét. Éppen ellenkezőleg, úgy gondolta, mindent azért tett, hogy tisztán tartsa. Remélte, hogy ez az egész nem tart örökké. Elvégre amit tett... Amit tett az kétségkívül nem jó. De nem tehetett mást. A reakciók meg talán mégis csak mérséklődnek. Elvégre nem lehet tartósan gyűlölni valakit.

Nem mintha nem élvezte volna az őrségesdit. Mindenki nagyon komolyan vette a dolgát, és úgy viselkedtek, mintha a gonosz sötét lelkű gyilkos bármelyik bokorban ott lapulhatna. Pedig ha tudnák...

Tett egy gyenge kísérletet, hogy vezesse a saját felderítésére induló nyomozást, de Ery nem engedte ki a kezéből. Azt is hiába próbálta elérni, hogy Pipacs halálát balesetnek tekintsék.

Néha erős kísértést érzett, hogy hagyjon valami jelet az őrségeknek. Egy-két „figyellek titeket” felirat teljes pánikot eredményezett volna.

De nem tette.

Egyrészt azért, mert félt a lebukástól, másrészt mert azért tette, amit tett, mert Esgalmart meg akarta őrizni olyannak, amilyen. Nem azért, hogy rettegésbe taszítsa.

Majdnem elkerülte a figyelmét a nagy gondolkodásban Eldarion halk mondata, amit a társához intézett.

- Őrjárat után gyere velem, mondanom kell valamit, amit már régen akartam.

Kis híján összerezett.

Hát mégsem ért véget.

Vissza kellett tartsa magát attól, hogy visszakergesse az őrjáratot a szálláshelyre. Minden erejére szükség volt, hogy nyugodt maradjon.

Aztán elemelt egy íjat és egy tegeztt és a fiúk után eredt észrevétlenül.

Eldarion csak intésekkel jelezte merre menjenek. Amikor végre odaértek, egy ideig akkor sem engedte megszólalni a másikat. Biztos akart lenni benne, hogy egyedül vannak.

- Már régóta meg kellett volna mutatnom.

- Mit?

- A legnagyobb titkot amit tudok.

Hirtelen fény gyúlt a mellettük álló házban. A két fiú összehúzta magát és figyelt. Az ablak mögött két lány jelent meg és kezdtek előkészülni a fürdőre.

- Hát ezt. – mondta Eldarion.

- A valákra... Mióta tudod?

- Véletlenül vettem észre vagy két hónapja...

Jó tíz lépéssel mögöttük a gyilkos leeresztette az íjat. Az első gondolata az volt, hogy mekkora szerencse, hiszen amúgy sem lő túl jól. A második, hogy gondolhatott volna erre, hiszen tudta – ahogy néhányan a faluban – hogy egyesek ide járnak nézelődni. Már többször felmerült a Bölcek között, hogy kezdeni kellene ezzel valamit. Most mégsem erre asszociált, hanem a gyilkosságokra. A harmadik, hogy majdnem lelőtt két ártatlant. Beleborzongott.

Már visszafele indult volna, amikor hirtelen meglökték. Megperdült, hátralépett. Penge villant a sötétben, majd egy alak bukkant fel a holdfényben.

Caltas, a Nyár nemzetség ifjainak vezetője.

- Te? – hangjában a teljes döbbenet.

- Én csak őrzáron voltam. – ennél jobb hirtelen nem jutott eszébe. Teljesen értelmetlen hazugság volt, annyira, hogy a fiút is megdöbbenetette egy pillanatra. Ez pont elég volt ahhoz, hogy visszaillesze a nyilat a húrra és hátrébb lépjen még egyet.

- Most vége van. – mondta Caltas. Felemelte a kardját.

De nem volt vége.

A gyilkos futás közben eldobta az íjat.

Nem volt jó lövés, de három lépésről ritkán hibázott.

Csak sajnos Caltasnak még volt módja kiáltani egyet.

Rohant.

Egyre nagyobb volt a tömeg, élén a két fiúval, és az Ősz nemzetség lányaival. A gyilkos csatlakozott egy a zsvaj felé futó csoporthoz. Észre sem vették.

A holttestet döbbenetben állták körül, néha rettegve néztek fel a bokrokra és a fákra. A tettes bárhol bújkálhatott. Hamarosan elkezdtek átkutatni a környéket, de hiába. Csak az eldobott íjat találták meg.

- Én félek. Nagyon félek. – hallotta Eldarion a háta mögül. Megismerte a hangot. A barátjával együtt fordult meg. Ő állt mögöttük magára kapott ruhában, szemét le sem véve a holttestről. Eldarion ki tudja honnan vett bátorsággal állt elé. Kezében csatabárd, amit nemrég kért el valakitől. Magabiztosan markolta meg és így szólt:

- Ne félj. Az Őrség megvéd. Megvédlek.

A kezét nyújtotta és a lány elfogadta. Bár úgy ragadta meg, mint kisgyermek a felnőtét, Eldarion majdnem elájult az érintésétől.

Nem tudta, honnan vette a bátorságot mindehhez. Eddig úgy érezte, hogy a világnak ki kell fordulnia a sarkából ahhoz, hogy meg merje szólítani ezt a lányt. És most talán ki is fordult.

A gyilkos érdeklődve nézte a fiatalokat. Még az is lehet, hogy az imént jót cselekedett?

* * *

Az Első Aratás Ünnepe nem zajlott ilyen csendesen Esgalmar alapítása óta. A Bölcsék sokáig tanakodtak, hogy megtartsák-e egyáltalán, végül úgy döntöttek, hogy megrendezik, de csendesen és esti mulatság nélkül.

Az Első Aratás Ünnepe a munka kezdetét jelentette minden évben, néhány héttel az Emlékek Ünnepe után, egyben hálaadó szertartás volt Yavannának a termésért.

Most csak a lakomasátrak álltak a főtéren, a Kürt Tornya alatt, a vezetői háztól nem messze. De a hatalmas kondérok körül csendesen folyt a munka, hiányzott a megszokott zsvajly és jókedv.

A Bölcsék a vezetői házban volt, voltak, akik olvasgattak, voltak akik beszélgettek, Ery és Kincső egy hat nappal korábban – a gyilkosság napján - elkezdett sakkjátszmát igyekezett végre dűlőre vinni.

- Unom már ezt! Mire várunk mégis? – kérdezte hirtelen Alew, lecsapva a kezében tartott könyvet.

- Nyugodj meg, kérlek, - mondta Narbeleth, a Könnyűléptű – ha már mi is elveszítjük a fejünket, akkor tényleg semmi remény nem marad.

- Ha elveszítem a fejemet, észre fogod venni, mert vérezni fog. – válaszolt Alew.

- Ó fúj.

- A várakozás fontos stratégiai szempontból – mondta Ery, a sötét huszárral a kezében – elbizakodottá teszi az ellenfelet, mert tétlennek látszunk. Ez később a javunkra válik.

- Ez azt jelenti, hogy van valami ötleted? – kérdezte Belnir.

- Több is, mint ötlet. Mondjuk úgy, hogy sejtés. A gyilkos elkövetett egy hibát az előző gyilkosságnál.

- A Caltas megtámadása előttinél?

- Igen. Sajnos nemrég jöttem csak rá, de majdnem biztos vagyok a dolgomban. Holnap vissza is térek a helyszínre, hogy megbizonyosodjam. És akkor végre eljön amire régóta vártunk.

- A megoldás? – kérdezte Alys.

- Bosszú. Igazság...

Ekkor az Atya lépett a terembe.

- Kérlek gyertek. Elkezdjük a lakomát.

Több Bölcs is besegített a főzésnél. Volt, aki a krumplit aprította, volt, aki a friss gombákat. Mások fát vágtak, a tüzet táplálták, vagy friss vizet hoztak a patakból. A főzést Trithyn irányította, mint minden nagy lakománál.

Nem volt könnyű megtenni amire a gyilkos készült, de végül senki nem fogott gyanút.

A terem hamar kiürült, csak Ery maradt ott, kezében még mindig a fekete huszárral. Lassan letette a táblára.

- Bosszú, igazság. Hm mik vannak?!

A bábu egy sárkányt formázott.

* * *

Másnap reggelre Esgalmar lakóinak többsége ételmérgezést kapott. Senki nem tudta, mi lehet az okozója, de a Lakoma minden résztvevője egyformán beteg lett a kószáktól az Éjszakai Őrségen át az aratókig.

Azok, akik többször vettek a gombalevesből, mint a szakácsok, nagyon rosszul lettek. Bombadil egyiktől a másikig sietett, nem törődve a saját állapotával, amíg ő is el nem ájult. Azok a kevesek, akik nem ettek a gombából, a többieket ápolták. Senki nem figyelte, ki jár az utcán.

A Boszorkány kunyhója csendes volt és elhagyatott. Előtte a tisztáson a korábban karbantartott fű már itt-ott burjánzásnak indult.

A gyilkos lassan lopakodott a tisztáson át. Tenyere izzadt, időnként megtörölte a nadrágjába. Hiába volt a kardja a hátára kötve, félt.

Ha Ery rájött, hogy a fiút nem ölte meg, és hogy ez az utolsó gyilkosság helyszíne, akkor tudhat mást is. Rájöhetett az egészre.

Ezt nem hagyhatja.

Az utóbbi időben a gyilkos egyre kevésbé találta a helyét a családjában, a Bölcsök között, és egyáltalán Esgalmarban.

Nem érezte otthon magát, gyűlölt titkolózni, azt szerette volna, ha az egész nem történt volna meg, másrésről úgy érezte, hogy nem történhetett másként ami történt. De ha kézbe vette saját kislányát, Nólindir lánya jutott eszébe, a fia szemébe nézve Pipacsot látta. Néha már úgy érezte, bevallja mindenki előtt amit tett, lesz ami lesz, legalább ez a helyzet véget ér. Talán megértik. Sőt, ha ügyesen beszél, egészen biztosan megértik. Hiszen ő csak Esgalmart védte.

Amikor reggel felkötötte a kardját, minden kétsége eltűnt. Gyilkosként létezni sokkal egyszerűbb volt. Természetes érzés volt végre úgy tekinteni a kardjára, hogy igen, ezt erre tervezték, nem arra, hogy szalmabábokat aprítson, vagy kétbalkezes kisgyerekeket tanítgasson vele. Nem volt hiába a számtalan edzés, nem volt céltalan a sok gyakorlás.

A terv készen állt, remélte, hogy sikeres volt a tálalás közbeni segédkezése, és Ery valóban nem kapott a mérges gombából. És egyedül indult a gyilkosság helyszínére.

Vonzó ötlet volt, hogy rögtön követni kezdje, amint elindul, de félt, hogy valaki mégis észreveszi. Így aztán félórával később indult csak el. A kardjával együtt eltette a levelet is, amin órákon át dolgozott. Ennyi állt rajta: „*Én voltam. Esgalmarért tettem. Kiderült volna. Sajnálom. Ery*”

Nem volt benne biztos, hogy Ery halálát képes lesz öngyilkosságnak beállítani, de remélte, hogy a vízesés ismét a segítségére lesz, és lehetőleg senki sem látja meg amíg odaviszi a testet. De a gyilkos, aki fölváltotta a tétova Bölcsőt, nem érzett kétséget. Ha eddig sikerült, ez is sikerülni fog. És végre lezárhatja ezt a történetet.

Már csak három lépésre volt a kunyhó ajtajától. Semmi jele nem volt annak, hogy bárki is lenne odabent.

Lassan kiegyenesedett és felsóhajtott. Tehát nem jött rá.

- Hát eljöttél. Kicsit félted, hogy túl magabiztos vagy és mégsem teszed.

Mint a villám perdült meg. Ery állt a tisztás szélén, kivont karddal a kezében.

- De a mérgezés után már biztos voltam benne, hogy eljössz.

- Hogy jöttél rá?

- Tűz és Vér. Ezt írta Esgal az asztalára. Targaryen jelmondat. A Targaryenek sárkányok. Ez rád mutat. A srác, aki leugrott. Amikor elrohant a temetésről, épp téged bámult rémülten, te pedig őt. Pont mint Níniel Glaurungot. Én csak véletlenül vettem észre, de neked tudnod kellett. Mégsem szóltál. Utána is igyekeztél úgy terelni a szót, hogy arra jussunk, nem gyilkosság volt. Nem tetszett, hogy vádolunk azzal amit kivételesen nem követtél el. Legalábbis tetteleg. Mellesleg Glaurung is sárkány, ha már itt tartunk.

- Ez minden? Néhány félreérthető mondat, és valami halvány utalás a sárkányokra?

- Nem. Nem minden. Itt vagy. Kellott a kivárás, kellett, hogy egyre idegesebb legyél és a döntő pillanatban ne gondold, végig mit teszel.

- Miről beszélsz? – kérdezte a gyilkos, miközben lassan közelebb csúsztatta a lábát, hogy megfelelő távolságra érjen.

- A mérgezésről. Csak te értesz annyira a gombákhoz, hogy ilyet tegyél anélkül, hogy mindenkit megölj. És persze arról, hogy eljöttél. Eljöttél, hogy megölj, és rám kend a gyilkosságokat, ha nem tévedek.

A gyilkos megtorpant. Gyűlölte, ha a veséjébe látnak.

- Lehet, hogy igazad van. Mit érsz vele? – még egy fél lépést akart nyerni.

- Azt, hogy vége. Itt vagy, ezzel beismerted a bűnösséged. Vége van.

- Nem!

A gyilkos karja kivágódott, egy ezüst villanás, a hajítótőr megállt Ery mellkasában. Ő azonban nem rogyott össze. A tőrért nyúlt és könnyedén kihúzta.

- Számítottam valami hasonlóra... – mondta.

- Hah, páncéling, mi? – kérdezte a gyilkos és már nyúlt is a kardjáért. Ekkor azonban megrezdült a bozót a tisztás körül.

- ...Éppen ezért szoltam az attai kózsáknak. – körös-körül zöldbe öltözött íjászok bukkantak föl. Rezzelés nélkül céloztak a gyilkosra, aki csapdába esett vadként nézett körül.

- Tényleg vége van – mondta Ery – Vesztettél, Alyr.

Alyr azonban hirtelen sarkon fordult és berohant a kunyhóba. Hét nyílvesző állt meg rezegve az ajtóban és az ajtó körül, a következő pillanatban hallatszott, ahogy kitöri az ablakot és elrohan.

Várta az üldözőket, íjászokat, kutyákat, de semmi nem történt.

Először nem tudta miért hagyják futni, aztán rájött. Elsőként a kivezető utakat zárták le. A tágan értelmezett Völgyet hónapok hosszú munkájával szigetelték el az Alapítás idején természetesnek látszó akadályokkal a külvilágtól. Sűrűn ültetett tüskebozóttal és meredek árkokkal, sziklákkal és falakkal. Csak két ösvény vezetett a külvilág felé, egy Északon és egy Délen, egyiket sem volt könnyű megtalálni, de használhatóak voltak.

A déli ösvényt elérhette volna még a kózsák előtt, de eszébe sem jutott, hogy elmenjen a Völgyből. Itt volt az egész élete, az álmai. Végül is ezért lett gyilkossá.

Mire megindult a hajtóvadászat, sikerült némi ételt lopnia, és berendezkednie egy eldugott helyen Esgalmar és Atta között egy barackfaligetben.

Nem voltak kétségei afelől, hogy ha elegen keresik, megtalálják itt is, de amíg az erdőket kutatják át, biztonságban van.

Hogy azután mi lesz, nem tudta. A viszonylag nyugalmas napok alatt bőven volt ideje gondolkodni, de nem jutott semmire. Nem volt halvány ötlete sem, hogy hogyan oldódhatna meg ez a dolog, hiszen ezt már esélye sem volt kimagyarázni. Gondolt arra, hogy a kardjába dől, vagy felakasztja magát, de nem érezte jogosnak. Elvégre amit tett, csakis Esgalmarért tette, azért, hogy ez a törékeny világ fennmaradjon, hogy a gyermekeik boldogan nőhessenek fel, távol az igazi veszélyektől. Mert néha hóhérra is szükség van.

Nem szívesen gondolt magára így, de a tényeket nem akarta letagadni.

Amit tett, megtette, de igyekezett minden bűntudatot kiirtani magából. Így kellett lennie.

A legkisebb zajra azonban félbeszakadt a gondolkodás, a kardjáért nyúlt és figyelt. Ilyenkor nem voltak kétségei. Nem tudott megoldást, de azt tudta, hogy ha valaki meglátja, meg kell ölnie. Az elmékedést fölváltotta a cselekvés.

A Bölcs megszűnt létezni, a gyilkos átvette az irányítást.

* * *

Már egy hete tartott a hajtóvadászat, de nem vezetett semmi eredményre. Néhányan azt gondolták, mégis sikerült megszöknie, és csatlakozott Sötét Urához Dol Guldurban. De akik közelebbről ismerték, sejtették, hogy még itt van valahol, és figyel.

A vezetői ház tárgyalóterme komorabb volt minden eddigénél.

- Ha nem kapjuk el hamarosan, a rettegéstől nem mernek majd kilépni a házból. – mondta az Atya.

- Már most se nagyon mennek ki a földekre. Ha nem folytatjuk a betakarítást, télen éhen fogunk halni.

- Én már most sem merek kimenni a faluból, ami azt illeti. – mondta Nólindir. – Bár ha kezem közé kaphatnám...

- Valami terv kell. Egy jó terv, amivel csapdába csalhatjuk. Ery, nincs valami ötleted? – kérdezte Alew.

- Sajnos most nincs. Hiába sikerült egyszer, most semmi nem jut az eszembe.

- Tudom, hogy gonosz dolog, de Rabyrn nem tudna segíteni? – kérdezte Laurelen.

- Nem. Egyre csak sír. Szerintem már sejtette korábban, hogy ez van. Egyre csak azt a kis táblát szorongatja, amit ajándékkul faragtak az ifjak Alyrnek, mint harcoltatónak.

- Megvan, basszus! – kiáltotta Fq, akit az ifjak csak Rókának ismertek. – Töröljük ki.

- Hogy mi? – kérdezte Alew.

- Töröljük ki, mintha sose lett volna. Az emlékhelyekről a nevét, meg minden. A Kürt Tornya is az ő ötlete volt. Szedjük szét. Égessük el a műveit. Alyr sosem létezett.

- Ez ijesztő. – mondta Narbeleth.

- De hatásos. Mindig is túl büszke volt arra, amit csinált. – mondta Angwen.

* * *

Ételért indult, ezt volt a legnehezebb megszerezni. Esgalmarban folytatódott az őrzéjratok, Attában is hamar megszervezték az őrséget. Még volt gyümölcs a fákon, de nem tudta, meddig lesz ez a helyzet. Éppen a két falu közti rejtekhelyére indult, amikor meglátta az emlékművet.

„Ez a jel pont félúton van Esgalmar és Atta között. Ne csüggedj, vándor, célhoz érsz! Állították: Belnir, Ery...”

Az oszlop legutolsó sorát, ahol az állt, hogy „és Alyr” kivésték. A helyére valami primitív mintát is tettek, mintha sose lett volna ott semmi.

Döbbsenten nézte. Ilyen aljasságra soha nem is gondolt volna.

Végiglopakodott Esgalmar körül.

A cölöpfalakat az északi oldalon, amik mellett edzéseket tartott, lerombolták. A falu belsejéből olyan zajok hallatszottak, hogy majdnem biztosra vette, hogy a Kürt Tornyt verik szét.

Sokáig gondolkodott, mit tegyen. A Völgyből fokozatosan eltörlik a nevét, az emlékeit, nem voltak kétségei afelől, hogy a műveivel is így járnak el. Jobb esetben átírják az író nevét. De a Két Fa Éneke, a Morgoth Kiáltása, na meg a Kis Tündejáték és a többi színdarab megszűnik az övé lenni.

Alyr hamarosan teljesen megszűnik létezni. Csak egy senki kis pária lesz, aki időnként lop a sajtból, de előbb-utóbb elkapják.

Ezt nem hagyhatja!

* * *

Hosszasan készült az akcióra.

Először a tervezés szakasza következett. Tartósabb rejtekhelyeket kellett létrehozni, a kis kunyhók nem szolgálhattak örökké, hiába estek ki a szokásos útvonalakból, hosszabb ideig egyiket sem használhatta. Végül az erdőbe költözött be, a völgy mindkét oldalán kialakított egy-egy rejteket, amiket némi túlzással barlangnak hívott. Ha továbbra is bejöttek volna a fiatalok az erdőbe, biztosan felfedezik előbb-utóbb. De így, hogy mindenütt híre ment, hogy egy gyilkos bújkál az erdőben, jobban féltek, mint bármelyik ork támadástól. Végül is – gondolta, - ha a Bölcsök bölcsőbbek lennének, felfedeznék az ebben rejlő lehetőségeket, és hagynák őt itt élni egy ideig. De nem tették. Időről időre népes kőzacsapatok kutatták át a völgyet, a környező erdőket, volt hogy alig ébredt fel a közeledők zajára és éppen csak fel tudott mászni az egyik fára. Tudta, hogy előbb-utóbb elkapják. Méghozzá, ha a jelenlegi terveiket nézi, csendben fogják elkapni, és nyomtalanul tüntetik el, ahogyan a műveit is.

Felderítette az elérhető éléskamrákat, azt, hogy Léli kis kocsija mikor indul útnak, de a kereskedőt folyamatosan kőszak kísérték, és az éléskamrákra is egyre jobban vigyáztak.

De tudta, hogy élelem kell, mert a tervet végre kell hajtani. Nem fog nyom nélkül eltűnni. Nem hagyja győzni őket. Nem foszthatják meg az élete értelmétől.

Olajat volt a legnehezebb lopni, meg biztosan gyújtó tűzszereszetet.

De sikerült. A többi már csak széna és türelem kérdése volt.

Bosszú. Ízlelte ezt a szót, míg a megfelelő pillanatra várt.

Bosszú. Hiszen Esgalmar az ő ötlete is volt, ha már minden művének pusztulnia kell, ez sem lehet kivétel.

Bosszú. Ha már elvették az alkotásait, amelyekért megőriznék a nevét, hát kénytelenek lesznek megőrizni, mint pusztítóét.

Bosszú.

Mikor minden együtt volt, már csak a megfelelő időpontot kellett megtalálni, hogy ha mindennek pusztulnia kell, megfelelő közönsége is legyen. A Samhain túl messze volt – pedig mekkora máglyát rakhatott volna a házakból – de aztán megtalálta a megfelelő ünnepet. Az alapítás ünnepe éppen szeptember 22-re esett, habár ezt nem ezzel a névvel ismerték a völgy ifjabb lakói. Ez volt a nyári időszak utolsó ünnepe, ekkor kóstolták meg az előző évi bort és gyümölcsbort, meg a sörfőzésre tett próbálkozások eredményeit. Úgy vélte, hogy egyrészt az ünnepség előtt könnyebben tud ételt szerezni a kavarodásban, másrészt az ünnepség másnapján mindenki kellően fáradt lesz, és az őrk is figyelmetlenebbek.

Az éjszakai szállást már jóelőre kinézte, amíg mindenki az attai gyümölcsborszállító küldöttséget fogadta, be is „költözött”. A Tél nemzetség egy régebbi, megsüllyedt, lyukas tetejű háza volt a szálláshely, nyáron hadijátékokon használták bázisnak és fedezéknek, de most elhagyatottan állt. Persze néhány naponként ellenőrizni szokták, de neki csak egy éjszakára kellett.

Amikor meggyújtották az ünnepi tüzeket, kilopakodott ételért. Az őrzáratok most is úton voltak, de igyekeztek a legtöbb időt eltölteni a falu közepén. Döbbenet látta, hogy központi máglyát a kürt tornyának fájából rakták. A fa nagyobbik – máshol is felhasználhatónak ítélt - része még érintetlenül hevert a torony egykori helyén. Azt a tölgyfagerendát, amire az ő nevét vésték, egészen apróra darabolva szórták a tűzbe.

Egészen egyszerűen benyomta a Tavasz nemzetség egyik háza melletti éléskamra vékony ajtaját. Odabent mindenféle eszközök – köpű, mozsarak és egyéb, a sötétben fel nem ismerhető dolgok – mellett több tucat sajtguriga pihent. Keserű mosollyal nézett rájuk. Hát tényleg csak sajtot lopni jár be a faluba. Megfogott egy nagyobb gurigát és éppen indult volna, amikor valaki benyitott a kamrácskába. Trythin volt az, a szakács. Derekán kötény, kezében sajtvágo kés. Nem volt hova bújni. A gyilkos felé dobta a sajtot, és amint a szakács automatikusan érte nyúlt, az egyik mozsártörőt felkapva mozdult ő is.

Tudta, hogy ha felfedezik, rögtön megtudják, hogy itt van, és azonnal hajtóvadászatot indítanak. Akkor a tervnek lóttak. Végül betette egy zsákba és kivárva az őrzárat elhaladását a halastóba dobta.

Egészen eddig a menekülés is szerepelt a másnapi tervei között, de most gondolatban kihúzta a listáról.

Keserűnek érezte a sajtot.

Az Éjszakai Őrség megerősített őrzárata elhaladt a Kürt Tornyának romjai mellett. Ügyet sem vetettek a kis sötét halomra a gerendák mellett.

Az viszont nagyon is figyelt rájuk. Az őrzárat ötven számolás alatt ér át a kis téren, még százszázötven számolás, és túl messze lesznek, hogy megakadályozzák.

Nem volt könnyű belopakodni Esgalmar központjába, erősen őrizték. Úgy érezte az egész napos kuporgás után, sosem lesz képes mozgatni a végtagjait többé.

A legnehezebb mégis akkor lett, amikor elkezdett alkonyodni. Az érzés, hogy nemsokára, hogy mindjárt itt a cselekvés ideje, de még nem most. Úgy érezte, rettenetesen lassan térnek nyugovóra a falu lakói, mindig jön még valaki, aki elfelejtett valamit, vagy csak hirtelen errefelé akad dolga.

Egyenként meg tudta volna számolni a csillagokat, ahogy feljöttek.

Aztán végre elindulhatott. Nagyon lassan haladt, nagyon csöndesen, de szerencséjére az őrzáratok a megszokott útvonalon mentek, a megszokott időközönként, így nem volt nehéz elkerülni őket és a lámpásaik fényét. Közben igyekezett a terv szerint elhinteni az olajozott szénát.

S most itt volt. Az őrzárat léptei egyre távolabbról hallatszottak, előtte pedig itt állt a vezetői ház, sötétben, csöndesen és gyanútlanul. Nem sajnálta tőle az olajat.

Az első három próbálkozás sikertelen volt, Alyr, kezében a meggyulladni sehogy sem akaró fáklyával egyre idegesebb lett. Nem bukhat le így. Szörnyen megalázó lenne, ha a következő őrzárat megtalálja őt, a Gyilkost, a rettegettet, amint egy egyszerű fáklyát sem tud meggyújtani.

Ahogy ezt végiggondolta, a fáklya meggyulladt. Meggyújtotta vele az olajos szénát, a tűz gyorsan terjedt szét.

A ház már nem kapott olyan gyorsan lángra, mint gondolta volna, de az egyre erősödő ropogás reménykeltően hangzott. Az olajos szalma csíkjain a tűz lassan továbbterjedt a nemzetségek éjszaka üresen álló központi épületei felé.

Azaz csak továbbterjedt volna.

A négy tűzcsík csak a tér közepéig terjedt, ott megállt.

De így is jól megvilágította a téren állókat.

Az Éjszakai Őrség, a kószák, a Bölcsék, és Esgalmar minden lakója állt a gyilkossal szemben.

Alyr meghökkenett, majd kardot rántott. Az íjak és lándzsák ellen nem volt esélye, de jobban érezte magát így. A kószák megfeszítették az íjakat, az egyre fényesebben lángoló épület előtt nemigen tudták volna eltéveszteni a célt.

Ekkor azonban hirtelen lobbanással lángra kaptak a Kürt Tornyának gerendái és deszkái, egy pillanatra elvakítva az íjászokat.

A kettős tűzfény megváltoztatta a gyilkos külsejét. A kardja vörösen ragyogott, másik kezében a fáklya mintha korbáccsá hajlott volna, míg maga az alak sötéten állt a vörös lángok között.

Az íjak és lándzsák megremegtek, ahogy a démon közelebb lépett.

De a lángok lelohadtak, a pillanat véget ért.

A Lángok Démona eltűnt, az alak összezsugorodott, szinte esendőnek látszott.

- Tűz és Vér. Ahogy megmondtad, Ery. – mondta halkan.

Nem jött rá válasz. Csak nyílzápor.

Aztán az, ami egykor Alyr volt, összerogyott és nem volt többé.

* * *

Eldarion mosolyogva nézte a tíz-tizenkét éves kisfiúkat, köztük a sajátját, ahogy csodálva nézik az orkoktól zsákmányolt kardokat és sisakokat. A kószák portyája sikeresen végzett a Völgyre támadó orkok maradványával, de voltak itt olyanok vértjei is, akikkel az Éjszakai Őrség végzett korábban.

Saját magát látta ezekben a fiúkban, az ámulatukban, és őszinte csodálatukban, amit az Őrség és a kószák iránt éreznek, és semmit nem rontott az örömen, hogy már tudta a titkot.

Tudta, hogy nincsenek orkok a Völgyben, ezt a legutóbbi támadást is félig-meddig ő tervelte ki.

Jöttek orrként, gyűjtogattak, doboltak, fosztogattak.

Wargok viszont nem voltak, mert Pipacs példáján okulva megszüntették a telepeiket, amelyekre a vén Bombadil már amúgyis nehezen tudott ügyelni.

A szelídebb kutyákat befogadták a falvakba, de a többséget, ha nehéz szívvel is, de meg kellett ölni. Persze nem tudta mindenki a titkot, csak akit a Bölcsék érdemesnek találtak rá, hiszen nem derülhetett ki, ez volt a rend fenntartásának legfőbb kulcsa.

Eldarion ismerte a Völgyből kivezető utakat, és tudta, miért élnek ilyen elzárva.

Tudta, hogy a külvilág sokkal veszélyesebb, mint azt el tudnák képzelni. Tudta, hogy csak így őrizhették meg a békét a gyerekeiknek.

Jobban tudta ezt bárkinél, hiszen mielőtt megszületett volna a fia, egyszer járt kint.

Igaz, nem jutott messze, de olyan dolgokat hallott és látott, amire csak a gonosz mágia adhatott magyarázatot. Így aztán visszafordult.

Miután a gyerekek kellő ideig csodálták a hadizsákmányt, segítettek a Toronyba vinni.

A Torony volt Esgalmar legújabb –de így is elég régi – épülete, nem volt túl magas, de fehér színével és zöld tetejével meglehetősen impozáns látványt nyújtott a falu főterén. Itt élt az Atya, aki igen ritkán jött már le a faluba. Azt beszéltek éjjelenként a csillagokat figyelő, és abból mondja meg a jövőndőt.

A Torony legalsó szintjén volt a múzeum, ahol a hadizsákmányokat, régi warg koponyákat és régi ünnepek jól sikerült zászlóit tartották.

És az egyik sarokban egy kormos, lángoktól elszíneződött egyeneskardot.

Lassan már senki sem emlékezett, kié is volt egykor.

Miután letették a fegyvereket, elindultak az Emlékek Fájához, csatlakozni a győzelem miatt összegyűlt hálaadó tömeghez.

A fa lombja mindentudóan borult följük, ahogy lehajtott fejjel hálát adtak a valáknak.

Eldarion őszinte tisztelettel térdelt le a fa elé.

Emlékezett egy régi éjszakára, amikor itt látogatták meg őket Galadriel követői.

Szívesen emlékezett erre vissza, mert tudta, érezte, hiába szemfényvesztés az ork veszély, a tündék igaziak voltak.

VÉGE

Alyr Arkhon
2010-2013.